

ΣΧ.ΕΤΟΣ 2015-16

ΓΥΜΝΑΣΙΟ
ΔΡΟΣΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΜΑ
ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ
Ν. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ Α΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

Μύθοι του Αισώπου | ΕΥΗ ΣΥΡΙΓΑ

Περιεχόμενα

Οι εργασίες από τους μαθητές :

Μπόκολου Διονυσία

Νάζου Μαριλένα

Παπαευαγγέλου Άννα

Παπαντωνοπούλου Μιχαέλα

Περτσελή Κατερίνα

Πεταλάς Νικόλας

Πετρινού Αγάπη

Πετροπουλέα Δάφνη

Πράσινου Σίσσυ

Σαμαρά Αλεξάνδρα

Σαμαράς Γιάννης

Σιδέρης Νικηφόρος

Σινάρου Ελεάννα

Σκίντσα Κατερίνα

Σκλαβούνου Ελένη

Σπύρου Κωνσταντίνος

Σωτηριάδου Δήμητρα

Τσίλη Ελευθερία

Τσάκουλη Κατερίνα

Τσώνος Γιάννης

Φίλιππα Μαρία

Χαβαντά Μάγδα

Χότζα Γκέστι

Χρουσαλάς Θάνος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ : Εύη Συρίγα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

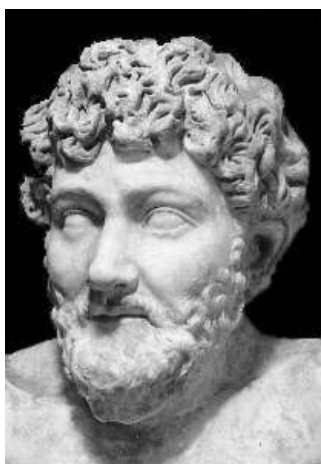
Οι μαθητές και οι μαθήτριες στο μάθημα των Αρχαίων Ελληνικών διδάσκονται μύθους του Αισώπου. Εξοικειώνονται με την **αρχαία γλώσσα** και αφηγούνται τους μύθους στη **νέα ελληνική**. Μελετούν την εξέλιξη της γλώσσας, αλλά ταυτόχρονα προβληματίζονται με το **επιμύθιο**, το οποίο είναι διδακτικό.

Στόχος αυτού του λευκώματος είναι να μελετήσουν οι μαθητές και οι μαθήτριες στην πρωτότυπη μορφή τα παραμύθια με τα οποία μεγάλωσαν πολλές γενιές παιδιών για περίπου 2.700 χρόνια, να αναπτύξουν το δίδαγμα και να συνειδητοποιήσουν την προσφορά των αρχαίων κειμένων. Από τους μύθους του Αισώπου εμπνεύστηκαν καλλιτέχνες, ποιητές τούς απέδωσαν έμμετρα συνθέτες τούς μελοποίησαν, δημιουργήθηκαν θεατρικές παραστάσεις και κινηματογραφικές ταινίες κινουμένων σχεδίων.

Τους μύθους μελέτησαν επίσης οι μαθητές και οι μαθήτριες στο μάθημα της Ν. Λογοτεχνίας ως παράλληλα κείμενα σε συνδυασμό με το διδακτικό παραμύθι και την αλληγορία. Έτσι εμβάθυναν στο νόημα των διδαγμάτων και έγραψαν τις δικές τους απόψεις σχετικά με αυτά.

Σας παραθέτουμε τις μεγάλες **αλήθειες** που κρύβουν οι **μύθοι** του Αισώπου, όπως τις κατάλαβαν οι μαθητές και οι μαθήτριες.

Εύη Συρίγα

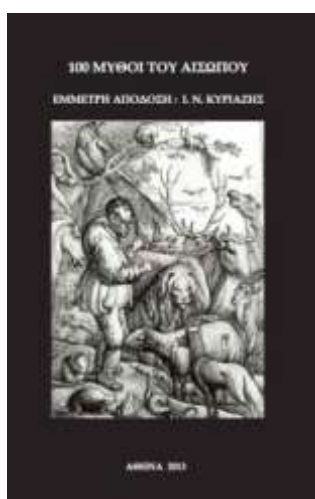

Αίσωπος

Πλακουτσομύτης, κοιλαράς, μαυριδερός, βρομιάρης,
κουτσός, καμπούρης και τραυλός ήταν και ξεδοντιάρης.
Μα με μυαλό αστραφτερό – και με τον λόγο μόνον
έμεινε αυτός ο άσχημος στο διάβα των αιώνων.

Με τη σοφία της ζωής και της σκλαβιάς την πείρα
μικρούς μεγάλους δίδαξε ν' αλλάξουν χαρακτήρα.
Το κάθε ζώο έγινε μάσκα κι ενός προσώπου '
ρυτίδα του κάθε γραμμή στους μύθους του Αισώπου.

[I.N.Κυριαζής](#)

Μπόκολου
Διονυσία

Όδοιπόροι καὶ πέλεκυς

Δύο ἐν ταύτῳ ὠδοιπόρου. Ἐτέρου δὲ πέλεκυν εὐρόντος, ὁ ἕτερος ἔλεγεν· Εὐρήκαμεν. Ὁ δὲ ἕτερος παρήγει μὴ λέγειν Εὐρήκαμεν, ἀλλ' Εὔρηκας. Μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν ἀποβεβληκότων τὸν πέλεκυν, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος ἔλεγε πρὸς τὸν συνοδοιπόρον· Ἀπολώλαμεν. Ἐκεῖνος δὲ ἔφη· Μὴ ἀπολώλαμεν εἴπης, ἀλλ' ἀπολώλα· οὐδὲ γὰρ, ὅτε τὸν πέλεκυν εὔρες, ἐμοὶ αὐτὸν ἀνεκοινώσω. Ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι οἱ μὴ μεταλαβόντες τῶν εὐτυχημάτων οὐδὲ ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοι εἰσι φίλοι.

Αισώπου, Μῦθοι

Οἱ οδοιπόροι καὶ τὸ τσεκούρι

Δύο φίλοι βιάδιζαν μαζί, καὶ σε ἓνα μονοπάτι μέσα στο δάσος ὁ ἓνας εἶδε ἓνα ωραῖο τσεκούρι, τὸ πήρε καὶ εἶπε: "βρήκα ἓνα τσεκούρι". "Δε μιλάς καλά", εἶπε ὁ φίλος του, "ὄχι, βρήκα", "βρήκαμε πρέπει νὰ λες, ἀφοῦ εἴμαστε μαζί". Ὁ ἄλλος δὲν ἀπάντησε. Τὸ τσεκούρι ἐκεῖνο τὸ βρήκε ἐπειδὴ κάποιοι ἄλλοι τὸ χάσανε καὶ τὸ ψάχνανε. Κάποια στιγμή ἐκεῖνοι ψάχνοντας γιὰ τὸ τσεκούρι τοὺς βρήκανε τοὺς δύο φίλους, τοὺς ζήτησαν τὸ τσεκούρι καὶ τοὺς τὸ πήραν. "Πάει, τὸ χάσαμε τὸ τσεκούρι", ἀναστέναξε ἐκεῖνος ποὺ τὸ εἶχε βρεῖ. –“ "Ὁχι, τὸ χάσαμε, φίλε," "τὸ ἔχασα νὰ λες. Γιατί, ὅταν τὸ βρήκες, δὲν ἔλεγες "βρήκαμε", ἔλεγες "βρήκα" ”.

Βικιθήκη, Μῦθος τοῦ Αἰσώπου

Επιμύθιο

Σύμφωνα με τον παραπάνω μύθο “ **Όποιος διεκδικεί τα κέρδη αναλαμβάνει και τις συνέπειες**”.Γι’ αυτό πριν κάνουμε κάτι “πρώτα σκεφτόμαστε και μετά πράττουμε”, γιατί οι συνέπειες μπορεί να είναι ολέθριες και για εμάς , αλλά και για τους γύρω μας. Επίσης, τις επιπτώσεις των πράξεών μας δεν πρέπει να τις φορτώνουμε στους άλλους, αλλά να τις αναλαμβάνουμε οι ίδιοι. Τέλος, αν θέλουμε να έχουμε φίλους, δε χρειάζεται να είμαστε εγωιστές, αλλά αλτρουιστές και τα κέρδη να τα μοιραζόμαστε μ’ αυτούς που αγαπάμε. Για να μοιραστούν οι άλλοι μαζί μας τις ζημιές πρέπει πρώτα εμείς να μοιραστήσουμε μαζί τους τα κέρδη, Έτσι χάνουμε σε υλικά αγαθά , αλλά κερδίζουμε σε ψυχικά.

Διονυσία Μπόκολου

Άλώπηξ και δρυτόμος

Άλώπηξ κυνηγούς φεύγουσα, ως έθεάσατό τινα δρυτόμον, τοῦτον ικέτευσε κατακρύψαι αὐτήν. Ὁ δὲ αὐτῇ παρήνεσεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλύβην εἰσελθοῦσαν κρυβῆναι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ παραγενομένων τῶν κυνηγῶν καὶ τοῦ δρυτόμου πυνθανομένων εἰ τεθέαται ἀλώπεκα τῆδε παριοῦσαν, ἐκεῖνος τῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο ἔωρακέναι, τῇ δὲ χειρὶ νεύων ἐσήμαινεν ὅπου κατεκρύπτετο. Τῶν δὲ οὐχ οἷς ἔνευε προσσχόντων, οἷς δὲ ἔλεγε πιστευσάντων, ἡ ἀλώπηξ ἰδοῦσα αὐτοὺς ἀπαλλαγέντας ἐξελθοῦσα ἀπροσφωνητὶ ἐπορεύετο. Μεμφομένου δὲ αὐτὴν τοῦ δρυτόμου, εἶγε διασωθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲ διὰ φωνῆς αὐτῷ ἔμαρτύρησεν, ἔφη· "Ἄλλ' ἔγωγε ηὐχαρίστησα ἄν σοι, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια τὰ ἔργα τῆς χειρὸς καὶ τοὺς τρόπους εἶχες."

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἄν τις πρὸς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους τοὺς χρηστὰ μὲν σαφῶς ἐπαγγελομένους, δι' ἔργων δὲ φαῦλα δρῶντας.

Αισώπου, Μύθοι

Ἡ αλεπού και ο ξυλοκόπος

Μία αλεπού που ἔτρεχε να ξεφύγει ἀπὸ κάτι κυνηγούς, εἶδε ἕνα ξυλοκόπο και τον ικέτεψε να την κρύψει. Εκείνος την παρότρυνε να μπει στην καλύβα του και να κρυφτεῖ. Σε λίγο ἔφτασαν οἱ κυνηγοί και τον ρώτησαν αν εἶδε να περνάει μία αλεπού. Ο ξυλοκόπος με τη φωνὴ ἀρνήθηκε ὅτι την εἶχε δει, ἀλλὰ με τα χέρια του τους ἔκανε νόημα δείχνοντας τους πού ἦταν κρυμμένη. Αυτοὶ ὅμως δεν πρόσεξαν τα νοήματα και πίστεψαν ὅσα τους εἶπε. Ἡ αλεπού, μόλις εἶδε πως ἔφυγαν, βγήκε ἔξω και πήγε να φύγει ἀμίλητη. Τότε ο ξυλοκόπος την κατηγόρησε ὅτι, ἐνῶ αὐτὸς της ἔσωσε τη ζωὴ, ἐκείνη ἔφευγε χωρὶς να του πει λέξη. Κι αλεπού ἀπάντησε ὅτι θα τον ευχαριστοῦσε αν τα ἔργα των χειρῶν του (και ἡ συμπεριφορὰ του) συμβαδίζουν με τα λόγια του.

Μαριλένα Νάζου, Μύθος του Αισώπου

Επιμύθιο

Ο μύθος αναφέρεται στους ανθρώπους που τα **λόγια τους είναι ενάρετα, μα τα έργα τους ανήθικα**. Το δίδαγμα είναι ότι πρέπει να κρατάμε τον λόγο μας και να βοηθάμε τους άλλους, αν το έχουμε υποσχεθεί. Στον μύθο ο ξυλοκόπος είχε πει στην αλεπού ότι θα την βοηθούσε να κρυφτεί για να μην την πιάσουν οι κυνηγοί, αλλά με τα χέρια του έκανε νοήματα στους κυνηγούς προς τα πού ήταν η αλεπού και αυτό δεν ήταν καλό και έντιμο, γιατί ούτε τον λόγο του κράτησε ούτε τη βοήθησε. Πολλοί άνθρωποι λοιπόν άλλα λένε και άλλα κάνουν, δε συμφωνούν δηλαδή τα λόγια με τις πράξεις τους. Κατά συνέπεια, οι άνθρωποι αυτοί δεν έχουν την εκτίμηση και την εμπιστοσύνη των άλλων.

Μαριλένα Νάζου

Τούτω τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἄν τις
πρὸς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους·
τοὺς χρηστὰ μὲν σαφῶς ἐπαγ-
γελλομένους, δι' ἔργων δὲ
φαῦλα δρῶντας.

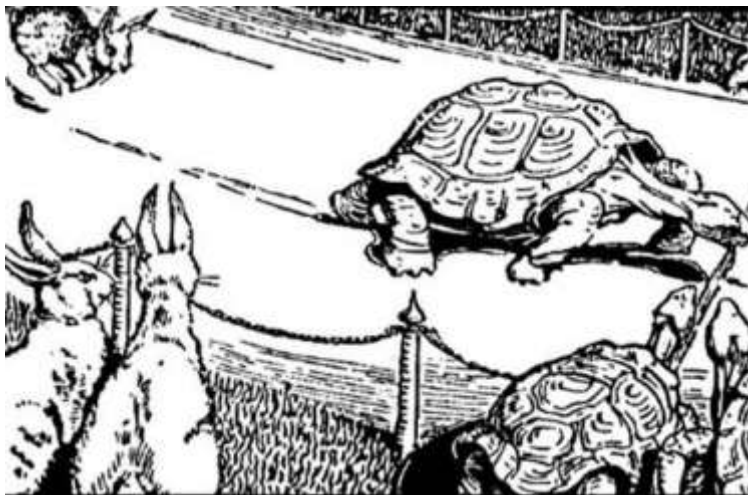

Χελώνη και λαγός

Ποδῶν χελώνης κατεγέλα λαγός. Ἡ δὲ ἔφη· Ἐγὼ σε τὸν ταχύπουον νικήσω. Ὁ δέ· Λόγω μόνω λέγεις τοῦτο· ἀλλ' ἔριξε καὶ γνῶθι. – Τίς δὲ τὸν τόπον ὀρίσει, ἔφη, καὶ βραβεύσει τὴν νίκη; – Ἄλῳπηξ, ἔφη, ἡ δικαία καὶ σοφωτάτη. Ἔταξε δὲ τὴν ἀρχὴν τῆς ὥρας τοῦ δρόμου. Ἡ δὲ χελώνη μὴ ῥαθυμήσασα ἤρξατο τῆς ὁδοῦ. Ὁ δὲ λαγὸς τοῖς ποσὶ θαρρῶν ἐκοιμήθη. Ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τὸν ὠρισμένον τόπον εὔρε τὴν χελώνην νικήσαν.

Ἵτι πολλαὶ φύσεις ἀνθρώπων εὐφυεῖς εἰσιν, ἀλλ' ἐκ τῆς ῥαθυμίας ἀπώλοντο, ἐκ δὲ νήψεως καὶ σπουδῆς καὶ μακροθυμίας τινὲς καὶ φύσεως ἀργῆς περιεγένοντο.

Αἰσώπου, Μύθοι

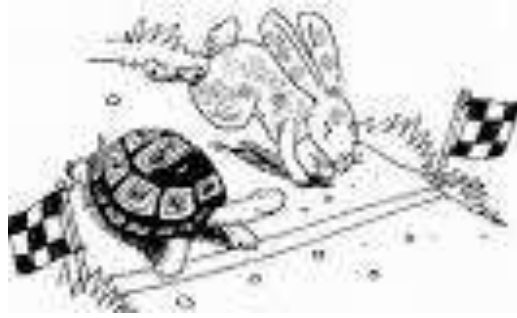

Ἡ χελώνα καὶ ὁ λαγός

Ἦτανε κάποτε, παιδιὰ, ἓνας λαγός καὶ μια χελώνα που ἐπιθυμοῦσαν διακαῶς μαζί να τρέξουν σε ἀγώνα. Τόση ἔχε σιγουριά ὁ λαγός, που πριν το τέρμα ἀποκοιμήθη κι ἀργὰ ἡ χελώνα τρέχοντας, νικήτρια αὐτὴ ἀνακηρύχθη.

Να μὴν ἐπαναπαύεστε σ' ὅτι σας δίνει ἡ φύση, γιατί κάποιος κοπιάζοντας μπορεῖ να σας νικήσει.

Ι.Ν.Κυριαζῆς

Ο λαγός και η χελώνα

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας λαγός και μια χελώνα, που μάλωναν για το ποιος είναι πιο γρήγορος. Ο λαγός είπε στη χελώνα ότι αυτός είναι πιο γρήγορος από όλα τα άλλα ζώα και από αυτήν. Η χελώνα θύμωσε από τα λόγια του και του είπε να μην υπερηφανεύεται. Τότε ο λαγός ζήτησε από τη χελώνα να αγωνιστούν οι δυο τους σε έναν αγώνα δρόμου για να δούνε τελικά ποιος είναι πιο γρήγορος. Στο σημείο εκκίνησης είχαν μαζευτεί πολλά ζώα. Μετά από λίγο η αλεπού έδωσε το σύνθημα και ο αγώνας ξεκίνησε. Ο λαγός έτρεχε πολύ γρήγορα, ενώ η χελώνα πολύ αργά. Ο λαγός σταμάτησε για λίγο και κοίταξε πίσω του, αλλά δεν είδε τη χελώνα. Ξανακοίταξε πολλές φορές, δεν την είδε πουθενά. Κάθισε κάτω από ένα μεγάλο δέντρο και κοιμήθηκε. Καθώς κοιμόταν ο λαγός, η χελώνα σιγά σιγά τον πέρασε. Όταν ξύπνησε ο λαγός είδε τη χελώνα να τερματίζει, αλλά ήταν πολύ αργά για αυτόν. Εκείνη την ώρα κατάλαβε ότι δεν πρέπει να είσαι γρήγορος, πρέπει να είσαι έξυπνος και μην είσαι τεμπέλης.

Άννα Παπαευαγγέλου, Μύθος του Αισώπου

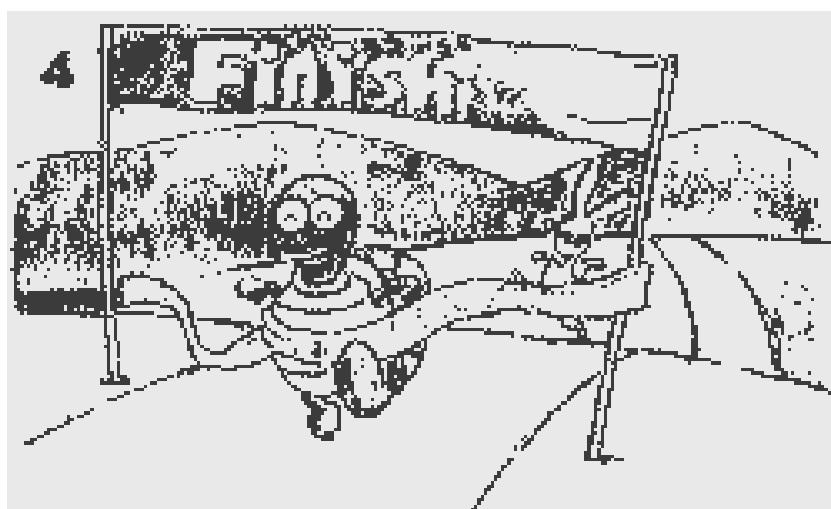
Επιμύθιο

Ο μύθος του Αισώπου “ο λαγός και η χελώνα”, μας δίνει το δίδαγμα ότι **δεν πρέπει να κοροϊδεύουμε τους πιο αδύναμους** από εμάς και να υπερηφανευόμαστε, γιατί όποιος θέλει πολύ να πετύχει κάτι στο τέλος το καταφέρνει. Ο λαγός υπερηφανευόταν, επειδή ήταν πολύ γρήγορος, ενώ η χελώνα δεν ήταν, ήταν σίγουρος για τη νίκη του και έκανε τη χελώνα να αισθανθεί μειονεκτικά. Η χελώνα παρόλο που άκουγε τον λαγό να υπερηφανεύεται, δε σταματούσε να προσπαθεί και να ελπίζει πως θα τα καταφέρει. Έτσι η χελώνα νίκησε τον λαγό με την υπομονή και την επιμονή της. Το συμπέρασμα είναι ότι δεν πρέπει να υποτιμούμε κανέναν και δεν πρέπει να έχουμε υπερβολικό εγωισμό.

Άννα Παπαευαγγέλου

*Να μην επαναπαύεστε σ' ό,τι σας δίνει η φύση,
γιατί κάποιος κοπιάζοντας μπορεί να σας νικήσει.*

ΕΜΜΕΤΡΗ ΑΠΟΔΟΣΗ : Ι.Ν. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Πράσινου
Σίσσυ

Η χελώνα και ο λαγός

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένας λαγός, ο οποίος υπερηφανευόταν, επειδή ήταν ο πιο γρήγορος λαγός. Μια μέρα συναντά μια χελώνα. Ο λαγός την κοροϊδεύει, γιατί περπατούσε αργά, η χελώνα όμως του ζήτησε να κάνουν έναν αγώνα, για να δουν ποιος είναι πιο γρήγορος. Ο λαγός πήγε σε όλα τα ζώα του δάσους και τους είπε για τον αγώνα και ότι ήταν όλοι προσκεκλημένοι. Την επόμενη μέρα ήταν όλα τα ζώα στη γραμμή τερματισμού και περίμεναν να δουν ποιος θα νικήσει. Όλοι πίστευαν ότι θα νικήσει ο λαγός, γιατί ήταν προφανές. Ο λαγός και η χελώνα είχαν ξεκινήσει. Στη διαδρομή ο λαγός είχε κουραστεί και ξάπλωσε κάτω από ένα δέντρο και κοιμήθηκε. Καθώς κοιμόταν η χελώνα τον προσπέρασε και έφτασε πρώτη στη γραμμή τερματισμού. Όλα τα ζώα έμειναν άφωνα και ο λαγός επίσης. Τότε κατάλαβαν ότι αυτός που προσπαθεί μπορεί να τα καταφέρει.

Ευσταθία – Μαρία Πράσινου, *Μύθος του Αισώπου*

Επιμύθιο

Το δίδαγμα αυτού του μύθου είναι ότι **δεν πρέπει να υπερηφανευόμαστε και να κοροϊδεύουμε τους πιο αδύναμους, γιατί όποιος προσπαθεί στο τέλος μπορεί να τα καταφέρει**. Για παράδειγμα ο λαγός έχασε στον αγώνα, επειδή πίστευε ότι είναι πιο γρήγορος και πιο δυνατός και θα νικούσε τη χελώνα. Η χελώνα όμως τα κατάφερε, γιατί προσπάθησε και έδωσε τον καλύτερό της εαυτό. Συμπεραίνουμε ότι με προσπάθεια και κόπο μπορούμε να ξεπεράσουμε ακόμα και τις φυσικές ικανότητες κάποιου που επαναπαύεται σ' αυτές.

Σίσσυ Πράσινου

Ο λαγός και η χελώνα

Μία φορά και έναν καιρό σε ένα πυκνό δάσος ζούσε ένας λαγός που πίστευε ότι είναι το πιο γρήγορο ζώο σε όλο το δάσος, ίσως και σε όλο τον κόσμο. Του άρεσε να τρέχει συνεχώς και να προσπερνάει τα άλλα ζώα και μετά να καυχιέται για αυτό.

Μία μέρα το λιοντάρι, ο βασιλιάς των ζώων, αποφάσισε να διοργανώσει αγώνες δρόμου ανάμεσα στα ζώα του δάσους. Ο λαγός χάρηκε πολύ, γιατί πίστευε ότι είναι ο σίγουρος νικητής. Όταν έφτασε η μέρα των αγώνων, τα ζώα συγκεντρώθηκαν στην αφετηρία και όσα επρόκειτο να τρέξουν μπήκαν στη σειρά. Ο λαγός κοιτώντας δίπλα του, είδε μια χελώνα και απόρησε τι γύρευε στον αγώνα.

Μετά από λίγα λεπτά το λιοντάρι έδωσε το σύνθημα και ο αγώνας ξεκίνησε. Ο λαγός άφησε τα υπόλοιπα ζώα να φύγουν και ξεκίνησε τελευταίος, σίγουρος ότι θα τα προφτάσει. Κάποια στιγμή, ενώ προπορευόταν, σκέφτηκε να ξαποστάσει στον κορμό ενός δέντρου. Έτσι και έκανε, αλλά τελικά τον πήρε ο ύπνος.

Ξύπνησε από τις φωνές των άλλων ζώων, που ζητωκραύγαζαν τον νικητή. Ταραγμένος ο λαγός πετάχτηκε πάνω και έτρεξε να δει ποιος ήταν ο νικητής. Η χελώνα περνούσε τη γραμμή τερματισμού αργά, αλλά σταθερά.

Ελένη Σκλαβούνου, Μύθος του Αισώπου

Επιμύθιο

Ο λαγός και η χελώνα είναι ένας μύθος του Αισώπου που μας διδάσκει την αξία της υπομονής και της προσπάθειας. Ο λαγός συμβολίζει τον άνθρωπο που είναι υπερβολικά σίγουρος για τον εαυτό του, έχει αλαζονεία και γι' αυτό χάνει. Η υπερβολική σιγουριά και η υποτίμηση του αντιπάλου δεν ταιριάζουν πραγματικά σε έξυπνο και ικανό. Η χελώνα συμβολίζει τον άνθρωπο που χωρίς να έχει ιδιαίτερες ικανότητες από τη φύση του, έχει το πείσμα και την υπομονή να παλέψει ακόμα και ενάντια σε κάποιον πολύ καλύτερο. Τελικά δικαιώνεται αυτός που προσπαθεί και όχι ο πιο ικανός, αλλά τεμπέλης.

Ελένη Σκλαβούνου

Ο λαγός και η χελώνα

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας πολύ γρήγορος λαγός. Κάποια στιγμή προκάλεσε μία αργή χελώνα σε έναν αγώνα δρόμου μέσα στο δάσος. Εκείνος ήταν σίγουρος πως θα τη νικούσε, γιατί ήξερε πόσο γρήγορα έτρεχε και βέβαια δε φανταζόταν ότι αυτό το αργό πλάσμα θα μπορούσε ποτέ να κερδίσει.

Έτσι λοιπόν, μια ηλιόλουστη μέρα σε ένα ξέφωτο ξεκινήσανε τον αγώνα τους. Ο λαγός, μόλις ακούστηκε το σφύριγμα του διαιτητή τους, άρχισε να τρέχει σαν αστραπή, ώσπου η χελώνα και όλοι οι άλλοι τον έχασαν από τα μάτια τους. Η χελώνα αργά, αλλά σταθερά, ξεκίνησε και εκείνη να τρέχει ξέροντας φυσικά ότι μπροστά στον γρήγορα αντίπαλό της δεν είχε καμία ελπίδα.

Μέσα στο δάσος ο λαγός, αφού είδε ότι έχει αφήσει πολύ πίσω τη χελώνα και ένιωθε λίγο κουρασμένος, σκέφτηκε να κάτσει κάτω από ένα δέντρο και να κοιμηθεί λίγο. Σκέφτηκε πως θα προλάβαινε, γιατί η αντίπαλός του ήταν αργή. Έτσι έπεσε και κοιμήθηκε.

Όταν ξύπνησε όμως τον περίμενε μία μεγάλη έκπληξη. Ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι η χελώνα τον νίκησε και κατάλαβε πως έφταιξε εκείνος, επειδή πίστευε υπερβολικά στον εαυτό του.

Μάγδα Χαβαντά, Μύθος του Αισώπου

Επιμύθιο

Δεν πρέπει να σταματήσουμε να προσπαθούμε και να επαναπαυόμαστε, επειδή πιστεύουμε υπερβολικά στον εαυτό μας.

Ο μύθος αυτός του Αισώπου μάς διδάσκει κάτι σοφό και πολύ σημαντικό, που πρέπει πάντα να έχουμε στο μυαλό μας. Όπως στην ιστορία που διαβάσαμε, ο λαγός έχασε από την υπερβολική σιγουριά στον εαυτό του, έτσι κι εμείς θα αποτύχουμε αντίστοιχα, αν κάνουμε το ίδιο. Είναι καλό να έχουμε αυτοπεποίθηση και αυτοεκτίμηση, αλλά με μέτρο. Το να ξεπεράσουμε τα όρια, να γίνουμε υπερόπτες και να έχουμε υπερβολική εμπιστοσύνη στις ικανότητές μας, σίγουρα δε θα οδηγήσει σε καλό αποτέλεσμα, καθώς θα επαναπαυτούμε και δε θα προσπαθήσουμε για κάτι καλύτερο και για βελτίωση των ικανοτήτων μας. Για όλους αυτούς τους λόγους πρέπει να διδαχτούμε και να παραδειγματιστούμε από το πάθημα του λαγού και να μας γίνει μάθημα. Εξάλλου οι μύθοι αυτόν τον σκοπό έχουν, να μας μαθαίνουν πράγματα έτσι ώστε να μην κάνουμε αργότερα λάθη, οπότε είναι καλό να τους χρησιμοποιούμε προς όφελός μας.

Μάγδα Χαβαντά

Μιχαέλα
Παπαντωνοπούλου

Ὅρνις χρυσοτόκος

Ὅρνι τις εἶχε καλὴν χρυσαῖ ὡὰ τίκτουσαν· νομίσας δὲ ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσοῦ εἶναι καὶ θύσας εὔρεν οὔσαν ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. Ὁ δὲ ἀθρόον πλοῦτον ἐλπίσας εὐρεῖν καὶ τοῦ μικροῦ κέρδους ἐστερήθη. Ὅτι τοῖς παροῦσιν ἀρκείσθω τις καὶ τὴν ἀπλησίαν φευγέτω.

Αἰσώπου, *Μύθοι*

Ὅρνις χρυσοτόκος

Ὅρνιθα δὲ τις πάνυ καλλίστην εἶχεν,
ἣτις ἔτικτεν αἰεὶ ὡὰ χρυσεά.

Ὁ δὲ νομίσας χρυσοῦ ἔνδον ὑπάρχειν
σφάζας πάραυτα εὔρε ταύτην ὁμοίαν
ὥσπερ τὰ λοιπὰ ὑπάρχειν τῶν ὀρνίθων.

Ὁ δὲ τὸν πλοῦτον εὐρηκέναι νομίσας
ἀπεστέρηται καὶ τοῦ μικροῦ τοῦ κέρδους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι ἔχων τι ἀρκέσθητι ἐπὶ τούτῳ, τὴν δὲ ἀπλησίαν φεῦγε, μή πως καὶ ὁ ἔχεις ἀπολέσης.

Η κότα που γεννούσε χρυσά αυγά

Από μια κότα αυγά χρυσά παίρνει ο κύριός της.
Βρε, λες χρυσάφι αρκετό να βρίσκεται εντός της;
Αυτήν τη σκέψη κάνονοντας, την πιάνει ο κύριός της.
μα βρίσκει μόνον έντερα' στις άλλες κότες μοιάζει...

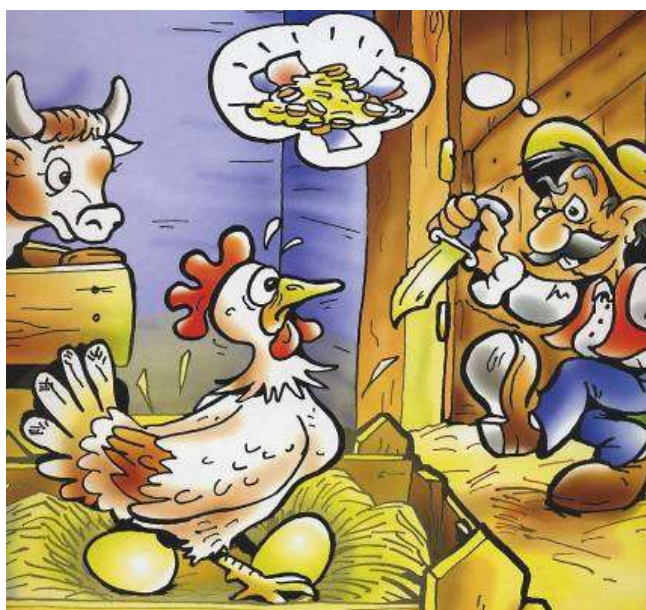
Και να τι θέλει να μας πει της κότας η θυσία
πως κλούβια αυγά μόνο γεννά του ανθρώπου η απληστία.

I.N.Κυριαζής

Η κότα που γεννούσε χρυσά αυγά

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας κτηνοτρόφος είχε ένα κοτέτσι. Σε εκείνο το κοτέτσι υπήρχε μια κότα που γεννούσε χρυσά αυγά. Κάθε μέρα έκανε και από ένα. Δεν το πίστευε αυτό που έβλεπε ο ιδιοκτήτης της. Αυτό που νόμιζε ήταν πως του έκαναν φάρσα. Κάθε πρωί που ξυπνούσε έτρεχε και έπαιρνε το χρυσό αυγό. Είχε γίνει πλούσιος με αυτά τα αυγά, όπως φανταζόταν μικρός. Δεν μπορούσε όμως να περιμένει κάθε μέρα για ένα χρυσό αυγό, γι' αυτό πήρε την κότα και την έσφαξε πιστεύοντας πως μέσα της είχε χρυσά αυγά.

Μιχαέλα Παπαντωνοπούλου, Μύθος του Αισώπου

Επιμύθιο

Να εκτιμάμε αυτό που έχουμε και να μην είμαστε άπληστοι.

Το δίδαγμα του μύθου δείχνει πως ο άνθρωπος δεν πρέπει να είναι άπληστος. Η απληστία δεν είναι απλά ένα ελάττωμα, είναι μια αρρώστια, που αφήνει πάντα τον άνθρωπο ανικανοποίητο. Θέλει δηλαδή συνέχεια κάτι παραπάνω από ό,τι έχει. Επομένως, γίνεται δυστυχισμένος αφού δεν απολαμβάνει τα αγαθά του. Το χειρότερο όμως πράγμα που μπορεί να του συμβεί είναι να χάσει αυτά που ήδη έχει, επειδή δεν τα αξιοποιεί και δεν τα προστατεύει όπως ο ήρωας της ιστορίας. Ο άπληστος δε σταματάει ποτέ να ζητάει και δύσκολα δίνει και μοιράζεται.

Μιχαέλα Παπαντωνοπούλου

Χρυσσαλάς
Θάνος

Η κότα που γεννούσε χρυσά αυγά

Κάποιος είχε μια κότα που γεννούσε χρυσά αυγά. Νομίζοντας λοιπόν πως μέσα της έκρυβε πολύ χρυσάφι, την έσφαξε, αλλά ανακάλυψε ότι εσωτερικά ήταν ίδια με όλες τις άλλες κότες. Έτσι ενώ περίμενε να βρει αμύθητα πλούτη, έχασε και τα λίγα που είχε.

Θάνος Χρυσσαλάς, *Μύθος του Αισώπου*

Επιμύθιο

Ο μύθος δηλώνει ότι **πρέπει να αρκείται κανείς σ' αυτά που έχει και να αποφεύγει την απληστία.**

Λέων και άλώπηξ και έλαφος

Λέων νοσήσας έκειτο έν φάραγγι· τῆ προσφιλεῖ δὲ άλώπεκι, ἥ προσωμίλει, εἶπεν· «εἰ θέλεις υγιᾶναί με καὶ ζῆν, τὴν έλαφον τὴν μεγίστην, τὴν εἰς τὸν δρυμὸν οἰκοῦσαν τοῖς γλυκέσι σου λόγοις έξαπατήσασα ἄγε εἰς ἑμὰς χεῖρας· ἐπιθυμῶ γὰρ αὐτῆς ἐγκάτων καὶ καρδίας.» Ἡ δὲ άλώπηξ ἀπελθοῦσα εὔρε τὴν έλαφον σκιρτῶσαν έν τᾶς ὕλαις· προσπαίσασα δὲ αὐτῆ καὶ χαίρειν εἰποῦσα ἔφη· «Άγαθά σοι ἦλθον μηνῦσαι· οἶδας ὡς ὁ βασιλεὺς ἡμῶν λέων γείτων ἐστὶ μοι· νοσεῖ δὲ καὶ ἔστιν ἐγγὺς τοῦ θνήσκειν. Ἐβουλεύετο οὖν ποῖον τῶν θηρίων μετ’ αὐτὸν βασιλεύσει. Ἔφη δὲ ὅτι σὺς μὲν ἔστιν ἀγνώμων, ἄρκτος δὲ νωθρός, πάρδαλις δὲ θυμώδης, τίγρις ἀλαζών· ἡ έλαφος ἀξιωτάτη ἔστιν εἰς βασιλείαν, ὅτι ὕψηλή ἐστι τὸ εἶδος, πολλὰ δὲ ἔτη ζῆ, τὸ κέρασ αὐτῆς ὄφεισι φοβερόν. Καὶ τί σοι τὰ πολλὰ λέγω; ἐκυρώθης βασιλεύειν. Τί μοι ἔσται πρώτη σοι εἰπούση; Ἄλλ’ εὔξαι μοι σπουδούση, μὴ πάλιν με ζητήση· χρήζει γὰρ με σύμβουλον έν πᾶσιν. Εἰ δὲ ἑμοῦ τῆς γραδὸς ἀκούσης, συμβουλεύω καὶ σὲ ἐλθεῖν καὶ προσμένειν τελευτῶντι αὐτῷ.» Οὕτως εἶπεν ἡ άλώπηξ. Τῆς δὲ ὁ νοῦς ἐτυφώθη τοῖς λόγοις, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ σπήλαιον μὴ γινώσκουσα τὸ μέλλον. Ὁ λέων δὲ ἐφορμήσας αὐτῆ έν σπουδῆ τὰ ὤτα μόνον τοῖς ὄνουσιν ἐσπάραξεν. Ἡ δὲ ταχέως ἔσπευδεν έν ταῖς ὕλαις. Καὶ ἡ μὲν άλώπηξ τὰς χεῖρας ἐκρότησεν, ὅτι εἰς μάτην ἐκοπίασεν. Ὁ δὲ λέων μέγα βρυχώμενος ἐστέναξεν· λιμὸς γὰρ αὐτὸν εἶχε καὶ λύπη· καὶ ἰκέτευε τὴν άλώπεκα ἐκ δευτέρου τι ποιῆσαι καὶ δόλω πάλιν ταύτην ἀγαγεῖν. Ἡ δὲ εἶπεν· «Χαλεπὸν καὶ δύσκολον ἐπιτάπτεῖς ἑμοὶ πρᾶγμα, ἀλλ’ ὁμως ὑπουργήσω σοι.» Καὶ δὴ ὡς ἰχνευτῆς κύων ἐπηκολούθει, πλέκουσα πανουργίας· ποιμένας δὲ ἐπηρώτα εἰ εἶδον έλαφον ἡμαγμένην. Οἱ δὲ ἔδειξαν έν τῆ ὕλῃ. Εὔρεν αὐτὴν καταψυχομένην, καὶ ἔστη ἀναιδῶς. Ἡ δὲ έλαφος χολωθεῖσα καὶ φρίζασα τὴν χαίτην εἶπεν· «Ὡ κάθαρμα, ἀλλὰ οὐκέτι χειρώση με· εἰδὲ καὶ πλησιάσεις μοι, οὐ ζήσεις ἔτι. Ἄλλους άλωπέκιζε τοὺς ἀπείρους, ἄλλους ποίει βασιλεῖς καὶ ἐρέθιζε.» Ἡ δὲ εἶπεν· «Οὕτως ἄνανδρος εἶ καὶ δειλή; Οὕτως ἡμᾶς τοὺς φίλους ὑποπτεύεις; Ὁ μὲν λέων τοῦ ὠτὸς κρατήσας ἡμελλε συμβουλεύειν καὶ ἐντολὰς σοι δοῦναι περὶ τῆς τηλικαύτης βασιλείας ὡς ἀποθνήσκων· σὺ δὲ οὐδὲ κνίσμα χειρὸς ἀρρώστου ὑπέστης. Καὶ νῦν ὑπὲρ σὲ πλεῖον ἐκεῖνος θυμοῦται, καὶ βασιλέα τὸν λύκον θέλει ποιῆσαι· οἴμοι, πονηρὸν δεσπότην. Ἄλλ’ ἐλθὲ καὶ μηδὲν πτοηθῆς καὶ γενοῦ ὡς πρόβατον. Ὅμνυμι γὰρ σοι εἰς τὰ φύλλα πάντα καὶ πηγὰς μηδὲν κακὸν παθεῖν παρὰ τοῦ λέοντος· ἐγὼ δὲ μόνη σοι δουλεύσω.» Οὕτως ἀπατήσασα τὴν δειλαίαν ἔπεισε δεύτερον ἐλθεῖν. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ σπήλαιον εἰσῆλθεν, ὁ μὲν λέων δεῖπνον εἶχε, πάντα τὰ ὀστᾶ καὶ μυελοὺς καὶ ἔγκατα αὐτῆς καταπίνων. Ἡ δὲ άλώπηξ εἰστήκει ὀρῶσα· καρδίαν δὲ ἐκπεσοῦσαν ἀρπάζει λαθραίως, τοῦ κόππου κέρδος ταύτην φαγοῦσα. Ὁ δὲ λέων ἅπαντα ἐρευνήσας μόνην καρδίαν ἐπεζήτη. Ἄλώπηξ δὲ μηκόθεν σταθεῖσα ἔφη· «Αὕτη ἀληθῶς καρδίαν οὐκ εἶχεν· μὴ ἔτι ζῆτει· ποῖαν γὰρ καρδίαν αὕτη εἶχεν, ἥτις δις εἰς οἶκον καὶ χεῖρας λέοντος εἰσῆλθεν.»

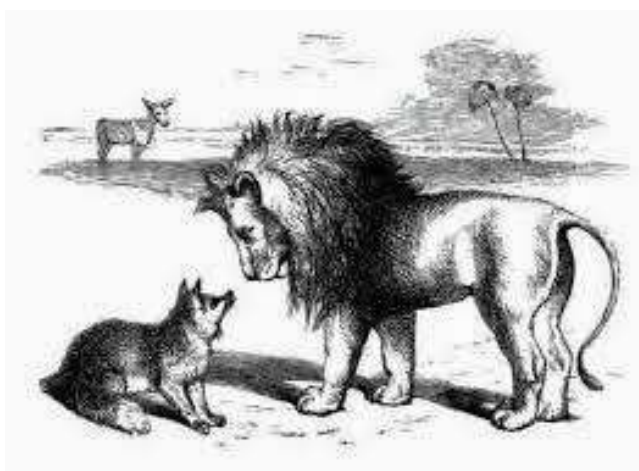
Ὅτι ὁ τῆς φιλοδοξίας ἔρωσ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν ἐπιθολοῖ καὶ τὰς τῶν κινδύνων συμφορὰς οὐ κατανοεῖ.

Αισώπου, Μύθοι

Το λιοντάρι, η αλεπού και το ελάφι

Μια φορά κι έναν καιρό το λιοντάρι ο βασιλιάς των ζώων είχε αρρωστήσει πάρα πολύ σοβαρά. Επειδή δεν έβρισκαν τη θεραπεία του για να γίνει καλά, μια μέρα, που πεινούσε πολύ, φώταξε την αλεπού την καλύτερη του φίλη και της είπε να φέρει ένα ζώο, για να το φάει. Έτσι χωρίς καμιά αντίρρηση η αλεπού πήγε να βρει να του φέρει τροφή. Ξαφνικά βλέπει ένα ελάφι και του λέει ότι το θέλει ο βασιλιάς και το ελάφι πίστεψε τα ψέματα της αλεπούς. Όταν μπήκε μέσα στη φωλιά του λιονταριού το λιοντάρι πήδηξε για να το πιάσει, αλλά του ξέφυγε. Ο βασιλιάς λοιπόν είπε στην αλεπού να ξαναφέρει το ελάφι και η αλεπού πήγε. Καθώς περπατάγε είδε το ελάφι να πίνει νερό. Τότε πήγε κοντά του και με τα ψέματά της το έκανε να ξαναπάει στον βασιλιά. Έτσι με το που πλησίασε το ελάφι το άρπαξε ο βασιλιάς και το έφαγε.

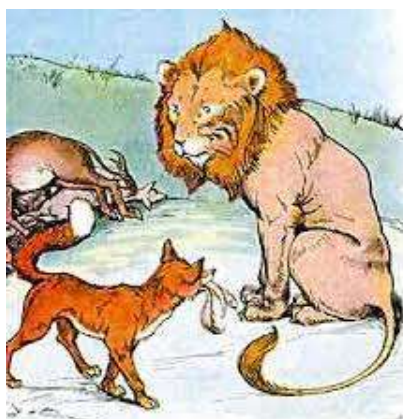
Κατερίνα Περτσελή, *Μύθος του Αισώπου*

Επιμύθιο

Το δίδαγμα του μύθου “ Το λιοντάρι, η αλεπού και το ελάφι ” λέει ότι **δεν πρέπει να εμπιστευόμαστε τους ξένους**. Σε κανέναν δεν πρέπει να έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη ακόμα και γνωστό, αλλά πολύ περισσότερο στους άγνωστους. Αυτούς δεν τους γνωρίζουμε και μπορεί να μας αναγκάσουν να κάνουμε πράγματα που δε θέλουμε. Ο γνωστός μπορεί να μας πληγώσει ψυχικά κατά λάθος, ο ξένος όμως μπορεί να έχει κακό σκοπό.

Κατερίνα Περτσελή

Το Ποντικοσυμβούλιο

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν πολλά ποντίκια που πήγαιναν στα υπόγεια των σπιτιών και έτρωγαν με την ψυχή τους. Μια μέρα όμως εμφανίστηκε ένας γάτος που δεν τα άφηνε να βγουν ούτε καν από τη φωλιά του. Ένα βράδυ μαζεύτηκαν, για να βρουν μια λύση, αλλά ο γάτος ήρθε πριν προλάβουν να μιλήσουν. Μετά από δύο βράδια ξαναμαζευτήκαν οι ποντικοί με όλες τις προφυλάξεις. Έλεγαν τη γνώμη τους μέχρι που ένα ποντίκι είπε να κρεμάσουν ένα κουδούνι στον λαιμό του γάτου, για να τον ακούν, όταν έρχεται. Το σχέδιο άρεσε σε όλους, μέχρι που ο γέρος ποντικός ρώτησε ποιος θα κρεμούσε το κουδούνι στον λαιμό του γάτου.

Νικόλας Πεταλάς, Μύθος του Αισώπου

Η συνέλευση των ποντικών

Επιμύθιο

*Όλες οι λύσεις είναι φίνες και ωραίες
τότε και μόνο όταν είναι εφικτές...
Μα σαν δεν έχεις κότσια να τις εφαρμόσεις,
άσ' τες καλύτερα, καθόλου μην τις λες...)*

Είναι εύκολο να προτείνεις απίθανες λύσεις για κάποιο πρόβλημα, μα να το κάνεις είναι το δύσκολο. Πολλοί άνθρωποι προτείνουν πολύ καλές ιδέες, αλλά στο τέλος είναι αδύνατες να πραγματοποιηθούν. Όπως λέει και μια παροιμία **εύκολο να το λες, δύσκολο να το κάνεις**. Συνήθως υπερεκτιμάμε ή δε σκεφτόμαστε αν έχουμε τις ικανότητες να κάνουμε κάτι.

Νικόλας Πεταλάς

Σωτηριάδου

Δήμητρα

Ξεγελώντας τον γάτο

Κάποτε που ένας γάτος κυνηγούσε ένα απελπισμένο ποντίκι, τα υπόλοιπα έκαναν συμβούλιο, για να βρουν επιτέλους μία λύση στο πρόβλημα που είχαν με τον γάτο. Στο συμβούλιο δεν μπορούσαν να πάρουν μία απόφαση, γιατί μίλαγαν όλοι μαζί. Τότε τα διέκοψε ένα ποντίκι που φαινόταν σίγουρο για την εξυπνάδα του. Τούς είπε να σταματήσουν να μιλάνε όλοι μαζί, για να πάρουν μία απόφαση. Αυτό το ποντίκι είχε μια καταπληκτική ιδέα, η οποία ήταν να βάλουν ένα κουδουνάκι στον λαιμό του γάτου, για να τον ακούνε, όταν αυτός θα πλησιάζει τη φωλιά τους. Όλοι το κοίταγαν με θαυμασμό και συμφώνησαν με αυτήν του την ιδέα. Τότε βγήκε ο γέρο-ποντικός και του είπε πως η ιδέα του ήταν καταπληκτική. Όμως το ρώτησε ποιος θα κρεμούσε το κουδουνάκι, το ποντικάκι κατακόκκινο αρνήθηκε να το κρεμάσει το ίδιο. Ο γέρο-ποντικός τού είπε ότι παρόλο που είχε μία φοβερή ιδέα, αν δεν μπορούσε ο ίδιος να την εκτελέσει, τότε τους ήταν άχρηστη.

Δήμητρα Σωτηριάδου, *Μύθος του Αισώπου*

Επιμύθιο

Μην περιμένεις από τους άλλους να κάνουν κάτι που δεν μπορείς να κάνεις εσύ ο ίδιος.

Πιστεύω πως ο Αίσωπος με αυτόν τον μύθο θέλει να μας πει πως εάν κάποιος δεν μπορεί να κάνει κάτι, δηλαδή είναι πέρα από τις ικανότητές του, δεν πρέπει να περιμένει να το κάνουν οι άλλοι γι' αυτόν. Άρα καταλαβαίνουμε πως δεν πρέπει να συζητάμε για ανέφικτα πράγματα. Οι λύσεις είναι καλές, όταν μπορούν να εφαρμοστούν.

Δήμητρα Σωτηριάδου

[Η συνέλευση των ποντικών](#) - ΧΑΡΗΣ & ΠΑΝΟΣ ΚΑΤΣΙΜΙΧΑΣ

Ο γνωστός Αισώπειος μύθος μελοποιημένος εξαιρετικά από τους αδερφούς Κατσιμίχα.

Σ' ένα υπόγειο στην πλατεία Αθησυνίας
συγκεντρωθήκαν τα ποντίκια μια φορά
για να σκεφτούν πώς θα γλυτώσουν μια για πάντα
από του γάτου τον αιώνιο βραχνά.

Το συζητάγανε ημέρες και ημέρες
μα τελικά δεν καταλήξανε πουθενά
και είχαν όλοι πια συνειδητοποιήσει
ότι κομπλάρισε η συνέλευση γερά.

Τότε πετάγεται ένας νεαρός και λέει:

«βρήκα τη λύση του προβλήματος, παιδιά,
θα πλησιάσουμε την ώρα που κοιμάται
και θα του δέσουμε κουδούνα στην ουρά».

Κι όλοι φωνάξαν: «μπράβο, αυτό είναι, συμφωνούμε»
και πέρασε η πρότασή του παμψηφί
μα ένας γέρος ποντικός τους λέει: «δικαίωμα»
και θέτει την εξής ερώτηση:

«Άμα μου λύσετε αυτή την απορία,
τότε δε θα 'χω αντίρρηση καμιά.
Ποιος από σας τολμάει το γάτο να ζυγώσει
να του κρεμάσει την κουδούνα στην ουρά;»

Και από τότε έχουν περάσει χίλια χρόνια
και ακόμα ο γάτος τα ποντίκια κυνηγά
που πα να πει ότι δε βρέθηκε κανένας
να του κρεμάσει την κουδούνα στην ουρά.

Όλες οι λύσεις είναι φίνες και ωραίες
τότε και μόνο όταν είναι εφικτές.
Μα σαν δεν έχεις κότσια να τις εφαρμόσεις
άσε καλύτερα καθόλου μην τις λες.

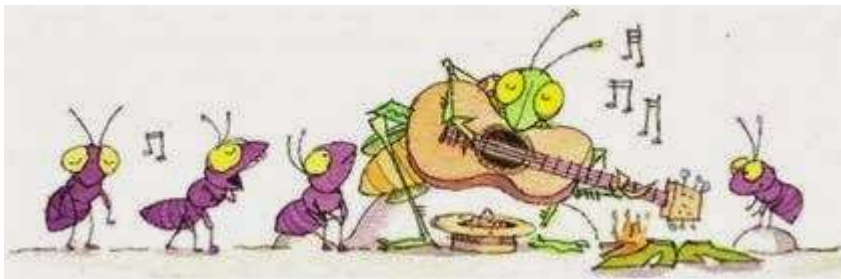

Τέττιξ και μύρμηκες

Ψυχος ἦν καὶ χειμῶν κατ' Ὀλύμπου. Μύρμηξ δὲ πολλὰς συνάξας ἐν ἀμητῶ ἐν ἰδίοις οἴκοις ἀπέθηκε. Τέττιξ δὲ ἐπὶ τρώγλης ἐνδύνας ἐξέπνει τῇ πείνῃ λιμῶ κατεχόμενος καὶ ψύχει πολλῶ· ἐδεῖτο οὖν τοῦ μύρμηκος τροφῆς μεταδοῦναι, ὅπως καὶ αὐτὸς πυροῦ τινος γευσάμενος σωθείη. Ὁ δὲ μύρμηξ πρὸς αὐτόν· ποῦ, φησὶν, ἦς τῷ θέρει; πῶς οὐ συνήξας τροφὰς ἐν ἀμητῶ; καὶ ὁ τέττιξ φησὶ· ἦδον καὶ ἔτερον τοὺς ὁδοιποροῦντας. Ὁ δὲ μύρμηξ γέλωτα πολὺν «αὐτῶ» καταχέας ἔφη· οὐκοῦν χειμῶνος ὄρχοῦ. Διδάσκει ἡμᾶς ὁ μῦθος, ὅτι οὐδὲν κρείττον τοῦ φροντίζειν τῶν ἀναγκαίων τροφῶν καὶ μὴ ἀπασχολεῖσθαι εἰς τέρψιν καὶ κωμασίαν.

Χειμῶνος ὥρα τὸν σῖτον βραχέντα οἱ μύρμηκες ἔψυχον. Τέττιξ δὲ λιμώττων ἦτει αὐτοὺς τροφήν. Οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ· Διὰ τί τὸ θέρος οὐ συνήγες καὶ σὺ τροφήν; Ὁ δὲ εἶπεν· Οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ' ἦδον μουσικῶς. Οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον· Ἄλλ' εἰ θέρους ὥραις ἠύλεις, χειμῶνος ὄρχοῦ. Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

Αισώπου, *Μύθοι*

Ο τζίτζικας και τα μυρμήγκια

Χειμῶνας κι ἓνας τζίτζικας δεν ἔχει τι να φάει
κι απ' τα μυρμήγκια που ἔχουνε , λίγο φαΐ ζητάει.
« Γιατί δε μάζευες τροφή ὅλο το καλοκαίρι; »
« Τραγούδαγα, δεν ἔβρισκα χρόνο για χασομέρι ».
« Αφού το θέρος ἐπαιζες αὐλό να μας μαγεύεις,
ἀπὸ τὴν πείνα ολόκληρο χειμῶνα θα χορεύεις! »

Ι.Ν.Κυριαζής

Ο τζίτζικας και ο μέρμηγκας

Μόλις τελείωσε ο χειμώνας τα μυρμήγκια βγήκαν από τη φωλιά τους και άρχισαν να πιάνουν δουλειά και να μαζεύουν καρπούς για τον επόμενο χειμώνα. Μέρα, νύχτα δούλευαν. Όμως, ο τζίτζικας αντί να δουλεύει, έπαιζε με το βιολί του μουσική και τραγούδαγε ασταμάτητα. Το καλοκαίρι συνέχιζαν να δουλεύουν τα μυρμήγκια, αλλά και ο τζίτζικας συνέχιζε να τραγουδά. Όσπου ήρθε το φθινόπωρο και άρχισαν οι βροχές. Χωρίς να το καταλάβει ο τζίτζικας, μπήκε και ο χειμώνας. Κρύωνε. Πήγε στα μυρμήγκια να τον βοηθήσουν, αλλά τα μυρμήγκια του αρνήθηκαν. Τελικά, ο τζίτζικας κρύωνε και ήταν μόνος του, όμως του έκανε παρέα το κρύο το τσουχτερό.

Αγάπη - Ευθυμία Πετρινού, Μύθος του Αισώπου

Επιμύθιο

Σύμφωνα με τον μύθο **θα πρέπει να προετοιμαζόμαστε για τις δύσκολες μέρες. «Των φρονιμών τα παιδιά πριν πεινάσουν μαγειρεύουν»**. Τόσο ο μύθος όσο και η παροιμία σωστά μας λένε ότι ο τεμπέλης θα πεινάει, θα υποφέρει και δε θα προοδεύσει. Ο καθένας πρέπει να είναι υπεύθυνος, να αναλαμβάνει τις ευθύνες του, όμως πρέπει να το κάνει αυτό πριν πάθει το κακό. Παιδιά, ενήλικες, ηλικιωμένοι πρέπει να αντιλαμβάνονται ότι έχουν συγκεκριμένες υποχρεώσεις και πρέπει να τις κάνουν με τον σωστό τρόπο και στον σωστό χρόνο. Πρώτα είναι οι υποχρεώσεις και μετά η διασκέδαση.

Αγάπη Πετρινού

[Ο Τζίτζικας και ο Μέρμηγκας](#)

Πετροπουλέα

Δάφνη

Λέων και μῦς άντευεργέτης

Λέοντος κοιμωμένου μῦς τῷ σώματι ἐπέδραμεν. Ὁ δὲ ἐξαναστὰς καὶ συλλαβὼν αὐτὸν οἷός τε ἦν καταθινοῖσασθαι. Τοῦ δὲ δεηθέντος μεθεῖναι αὐτὸν καὶ λέγοντος ὅτι σωθεὶς χάριτας αὐτῷ ἀποδώσει, γελάσας ἀπέλυσεν αὐτόν. Συνέβη δὲ αὐτὸν μετ' οὐ πολὺ τῇ τοῦ μύος χάριτι περισωθῆναι· ἐπειδὴ γὰρ συλληφθεὶς ὑπὸ τινων κυνηγετῶν κάλῳ ἐδέθη τινὶ δένδρῳ, τὸ τηνικαῦτα ἀκούσας ὁ μῦς αὐτοῦ στένοντος ἐλθὼν τὸν κάλων περιέτρωγε καὶ λύσας αὐτὸν ἔφη· «Σὺ μὲν οὕτω μου τότε κατεγέλασας ὡς μὴ προσδεχόμενος παρ' ἐμοῦ ἀμοιβὴν κομιεῖσθαι· νῦν δὲ εὖ ἴσθι ὅτι ἐστὶ καὶ παρὰ μυσὶ χάρις.» Ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι καιρῶν μεταβολαῖς οἱ σφόδρα δυνατοὶ τῶν ἀσθενεστέρων ἐνδεεῖς γίνονται.

Το λιοντάρι και το ποντίκι

Μια φορά ένα λιοντάρι κοιμότανε στη σπηλιά του. Καθώς απολάμβανε τον ύπνο του κάτι το ξύπνησε. Άνοιξε τα μάτια του και είδε ένα μικρό ποντικάκι να περπατάει επάνω του. Το άρπαξε με το πόδι του και ήταν έτοιμο να το φάε, όταν ξαφνικά το ποντικάκι άρχισε να το παρακαλάει να το αφήσει. Εφόσον δεν πεινούσε και πολύ το άφησε να φύγει. Καθώς έτρεχε μακριά τού υποσχέθηκε πως αν χρειαστεί ποτέ βοήθεια θα είναι στο πλάι του.

Μια μέρα λοιπόν που το λιοντάρι περπατούσε έπεσε σε παγίδα που είχαν στήσει οι κυνηγοί και παγιδεύτηκε στην παγίδα από σκοινί . Το ποντικάκι που περνούσε από εκεί το άκουσε να κλαίει, έτρεξε εκεί και το είδε παγιδευμένο. Άρχισε να ροκανίζει τα σκοινιά ώσπου άνοιξε μια μεγάλη τρύπα και μπορούσε να φύγει. Το λιοντάρι το ευχαρίστησε και έφυγε.

Δάφνη Πετροπουλέα, Μύθος του Αισώπου

Επιμύθιο

Οι μικρόσωμοι φίλοι μπορεί να αποδειχθούν οι μεγαλύτεροι φίλοι.

Πρέπει να εκτιμάμε όλους τους φίλους μας, όσο ασήμαντοι κι αν μας φαίνονται. Η ζωή είναι μικρή και χρειάζεται να έχουμε γύρω μας ανθρώπους που νοιάζονται για εμάς. Όλοι μάς είναι απαραίτητοι και κανέναν δεν πρέπει να υποτιμάμε. Έτσι αυτός που τον θεωρούμε ασήμαντο μπορεί να αποδειχθεί πολύτιμος σε μια δύσκολη στιγμή.

Δάφνη Πετροπουλέα

Οι μικρόσωμοι φίλοι μπορεί να αποδειχθούν οι μεγαλύτεροι φίλοι.

Σιδέρης
Νικηφόρος

Το Λιοντάρι και το Ποντίκι

Ο συγκεκριμένος μύθος του Αισώπου μάς μιλάει για ένα ποντίκι, το οποίο μπλέχτηκε κατά λάθος στα δάχτυλα ενός λιονταριού. Καθώς αυτό προσπαθούσε να ξεφύγει το λιοντάρι ξύπνησε και άρχισε να γελάει. Το ποντίκι ήταν πολύ φοβισμένο. Τότε το λιοντάρι άνοιξε το στόμα του και ήταν έτοιμο να το φάει, μέχρι που το μικρό ποντίκι άρχισε να κλαίει. Είπε στο λιοντάρι ότι, αν το αφήσει να ζήσει, κάποια μέρα θα του το ξεπληρώσει. Τότε το λιοντάρι έσκασε στα γέλια και το άφησε να φύγει. Έπειτα από κάποιες μέρες το λιοντάρι έπεσε σε μια παγίδα ενός κυνηγού και άρχισε να φωνάζει. Το ποντίκι το άκουσε και έτρεξε να δει τι συμβαίνει. Είδε το λιοντάρι να είναι παγιδευμένο. Τότε το ποντίκι άρχισε να ροκανίζει τα σκοινιά. Έτσι μπόρεσε να ελευθερώσει το λιοντάρι. Από τότε τα δυο ζώα έγιναν οι καλύτεροι φίλοι.

Νικηφόρος Σιδέρης, *Μύθος του Αισώπου*

Επιμύθιο

Όλοι μας χρειαζόμαστε βοήθεια , ακόμα και οι πιο δυνατοί.

Το ηθικό δίδαγμα του μύθου είναι ότι δεν έχει σημασία πόσο μικρός είναι κάποιος, γιατί για εμάς μπορεί να γίνει ο καλύτερος φίλος. Αυτό που έχει σημασία είναι η ψυχική δύναμη που κρύβει ο καθένας μέσα του και όχι η σωματική διάπλαση. Η θέληση, η δύναμη και η πίστη, που μπορεί να έχουμε σε κάτι, μπορούν να μας κάνουν να καταφέρουμε οτιδήποτε, όσο μικροί και αν είμαστε.

Νικηφόρος Σιδέρης

Το λιοντάρι και ο ποντικός

Θα διηγηθώ έναν μύθο του Αισώπου με τίτλο “ Το λιοντάρι και ο ποντικός” που διαδραματίζεται σε μια σαβάννα.

Μια φορά κι ένα καιρό ήταν ένα μικρό ποντίκι που περπατούσε αμέριμνο. Ξαφνικά πέρασε πάνω από ένα λιοντάρι που κοιμόταν. Τότε το λιοντάρι πετάχτηκε αγριεμένο και θυμωμένο λέγοντας αμέσως στο ποντίκι πως θα το έτρωγε. Το ποντίκι το παρακάλεσε να το αφήσει να ζήσει και υποσχέθηκε να το ανταποδώσει κάποια άλλη στιγμή. Αφού το λιοντάρι άκουσε όλα αυτά, άρχισε να γελάει και το άφησε να φύγει.

Κάποια φορά έφτασαν κυνηγοί, έβαλαν παγίδες κι έτσι κατάφεραν να πιάσουν το λιοντάρι. Όταν αιχμαλωτίστηκε, άρχισε να βρυχάται, αλλά δεν ήρθε κανένα ζώο καθώς φοβόταν να μην αιχμαλωτιστεί και το ίδιο σε κάποια παγίδα.

Τέλος, μόλις το ποντίκι άκουσε τα μουγκρητά του λιονταριού, πήγε και το ελευθέρωσε. Ταυτόχρονα το ρώτησε αν θυμόταν που γελούσε. Το λιοντάρι ελευθερώθηκε και έγινε φίλος με το ποντίκι.

Γιάννης Τσώνος, *Μύθος του Αισώπου*

Επιμύθιο

Ακόμη και οι ισχυρότεροι χρειάζονται κάποιες φορές βοήθεια.

Ο Αίσωπος με τον μύθο του “ Το λιοντάρι και ο ποντικός” ήθελε να μας διδάξει πως όλοι είναι χρήσιμοι κάπου και δεν έχει σημασία το ύψος, η δύναμη, η εξουσία. Επίσης, ο καθένας έχει κάποια χαρακτηριστικά που δεν τα έχει ο άλλος, γι’ αυτό δεν πρέπει να υποτιμά κανέναν. Όλοι είμαστε ισάξιοι και λειτουργούμε, αν το θέλουμε θετικά σε αυτόν τον πλανήτη.

Γιάννης Τσώνος

Σαμαρά
Αλεξάνδρα

Κίχλα

Ἐν τινι μυρσινῶνι κίχλα ἐνέμετο· διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίστατο. Ἴξευτῆς δὲ παρατηρησάμενος ἐμφιλοχωροῦσαν ἰξεύσας συνέλαβε. Καὶ δὴ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι ἔφη· «Δειλαία εἰμί, ἣτις διὰ τροφῆς γλυκύτητα σωτηρίας στερίσκομαι.»

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα ἄσωτον δι' ἠδυπάθειαν ἀπολλωλότα εὐκαιρὸς ἐστίν.

Αισώπου, Μύθοι

Η τσίχλα

Στην πλαγιά ενός βουνού, υπήρχε ένα δάσος που είχε ένα μέρος όπου φύτρωναν πολλές μυρτιές. Στο δάσος αυτό ζούσε μια τσίχλα, η οποία ανακάλυψε τις μυρτιές και πήγαινε και έτρωγε συνέχεια τους καρπούς τους με μανία. Στην περιοχή αυτή ζούσε και ένας πουολόγος, ο οποίος πήγαινε πρωί πρωί εκεί στο δάσος και έστηνε τα εργαλεία του για να πιάσει πουλιά.

Ο πουολόγος παρακολουθούσε την τσίχλα πολύ στενά, αλλά πολλές φορές την έχανε από τα μάτια του. Μια μέρα λοιπόν πήγε στο δένδρο όπου βρισκόταν η τσίχλα, έστησε τα εργαλεία του και την πέτυχε την λαίμαργη τσίχλα.

Αλεξάνδρα Σαμαρά, Μύθος του Αισώπου

Επιμύθιο

Στη ζωή μας πρέπει να έχουμε σε όλα μέτρο και πρέπει να προσπαθούμε να μην παρασυρόμαστε. Το να έχουμε μέτρο σε όλα μας βοηθάει στη σωματική και ψυχική Επίσης, μας βοηθάει στο να περιορίσουμε τον εαυτό μας σε διάφορα πράγματα που μας αρέσουν, αλλά μας κάνουν κακό. Γενικά υπάρχουν αρκετές περιπτώσεις που μπορεί ένας άνθρωπος να παρασυρθεί, κι αυτό να επηρεάσει σοβαρά τη σωματική και κυρίως την ψυχική του υγεία. Άρα στη ζωή μας πρέπει να υπάρχει εγκράτεια και μέτρο.

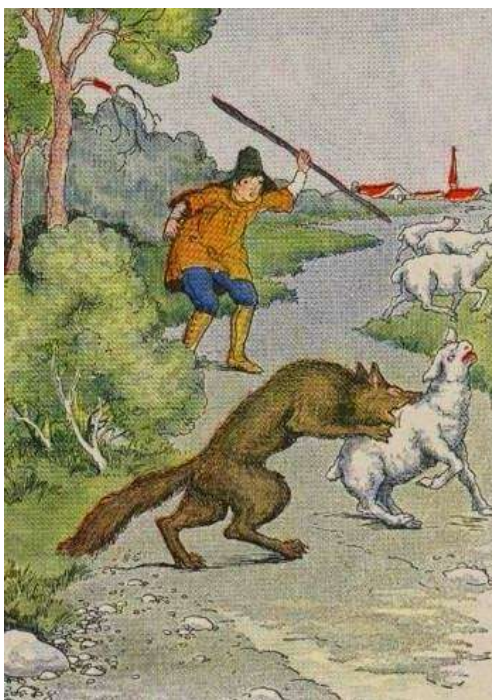
Αλεξάνδρα Σαμαρά

Σαμαράς
Γιάννης

Ποιμήν παίζων

Καὶ που παιδίον ποιμνία νέμον ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἰστάμενον πολλάκις ἀνέκραγε· Βοηθεῖτέ μοι, λύκοι. Οἱ δὲ ἀγρότεροι τρέχοντες ἐν τῇ ποιμνῇ τοῦτον ἠύρισκον μηδαμῶς ἀληθεύοντα. Τοῦτο δὲ πολλάκις τοῦ παιδὸς πραξαμένου, οἱ τοιοῦτοι συνήρχοντο καὶ αἰεὶ ψεῦδος εὐρίσκοντες ἀπήρχοντο. Μετὰ δὲ ταῦτα τοῦ λύκου προσελθόντος, ὁ παῖς ἐβόα· Ὁ λύκος, δεῦτε. Ἐπεὶ δὲ οὐδεὶς ἐπίστευεν οὐδ' ἀπήρχετο βοηθῆσαι, ὁ λύκος ἀδείας λαβόμενος, εὐκόλως τὴν ποιμνὴν πᾶσαν διέφθειρεν. Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι τοσοῦτον οὐκ ὠφελεῖ τινα τὸ μὴ λαλεῖν τὰ ἀληθῆ ὅσον δεῖ φοβεῖσθαι μήπως ἐκ τούτου οὐδὲ τὰ ἀληθῆ λέγων εἰσακούσθῃ.

Αἰσώπου, Μῦθοι

Ο βοσκός που ἔλεγε ψέματα

Συνήθεια εἶχε ἓνας βοσκός κόσμος να ξεγελάει φωνάζοντας πως ἔρχεται λύκος τ' αρνιά να φάει. Τρομάζαν τότε οι χωρικοί και τρέχαν για βοήθεια και μ' ἀνακούφιση ἀκουγαν πως δεν ἦταν ἀλήθεια. Κι ὅταν ο λύκος πράγματι να κυνηγήσει βγήκε

όσο κι αν φώναζε ο βοσκός, βοηθό του ούτ' έναν βρήκε.
Γιατί νομίσαν όλοι τους πως ψέμα πάλι λέει.
Κι αν το κοπάδι του έχασε, που ήταν ψεύτης φταίει.
Πώς να πιστέψεις άνθρωπο που σε παραμυθιάζει;...
Γιατί κι αλήθεια όταν πει πάλι με ψέμα μοιάζει.

Ι.Ν.Κυριαζής

Ο ψεύτης βοσκός

Ένας βοσκός, ο οποίος βοσκούσε όλα τα πρόβατα του χωριού, τα πήγαινε και τα τάιζε στην πλαγιά του αντικρινού βουνού. Αυτός καθόταν εκεί όλο το βράδυ, όσο οι χωρικοί κοιμόντουσαν. Για το λόγο αυτό ζήλεψε και για εκδίκηση φώναξε μέσα στο βράδυ ότι ερχόντουσαν λύκοι! Αμέσως όλοι οι χωριανοί πήγαν σε αυτόν, ο οποίος για να καλύψει το ψέμα του, τους είπε ότι τρόμαξαν και έφυγαν.

Μετά από λίγες μέρες ξαναφώναξε ότι είχαν έρθει οι λύκοι, οι συγχωριανοί του έτρεξαν για βοήθεια, αλλά όταν συνειδητοποίησαν τι γινόταν έφυγαν θυμωμένοι.

Ένα βράδυ όμως ήρθαν όντως λύκοι, οι οποίοι έφαγαν όλα τα πρόβατα. Ο βοσκός κατέβηκε στο χωριό κουρασμένος. Με απορία οι χωρικοί των ρώτησαν πού ήταν τα πρόβατα κι ο βοσκός τούς είπε τι είχε γίνει. Τους τόνισε ότι έπρεπε να τον είχαν βοηθήσει με το που φώναξε σε βοήθεια. Οι συγχωριανοί του όμως είχαν πιστέψει ότι τους έλεγε ψέματα και έτσι ο βοσκός πήρε το μάθημά του.

Ιωάννης Σαμαράς, Μύθος του Αισώπου

Επιμύθιο

Μη λες ψέματα, αν θες να σε πιστεύουν. Οι άνθρωποι δεν πρέπει να λένε ψέματα, γιατί μπορεί να φτάσουν στο σημείο που κανείς δε θα τους πιστεύει ακόμα και αν λένε αλήθεια. Το ψέμα δε βγαίνει ποτέ σε καλό, καθώς λέγεται για να καλύψει κάτι κακό ή για πλάκα. Επίσης, φέρνει το άτομο σε δύσκολη θέση και αναγκάζεται να πει και άλλα ψέματα. Το συμπέρασμα είναι πως μόνο προβλήματα δημιουργούν τα ψέματα και διαταράσσουν τις σχέσεις μας με τους άλλους.

Γιάννης Σαμαράς

Σινάρου
Ελεάννα

Πίθηκος και δελφίς

Ἔθους ὄντος τοῖς πλέουσι Μελιταῖα κυνίδια καὶ πίθηκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλέων τις εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. Γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ Σούνιον, τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. Τῆς δὲ νεῶς περιτραπίσης καὶ πάντων διακολυμβῶντων, ἐνήχето καὶ ὁ πίθηκος. Δελφίς δὲ τις αὐτὸν θεασάμενος καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβὼν, ὑπελθὼν ἀνείχε διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. Ὡς δὲ κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἐγένετο, τὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπίνειον, ἐπυρθάνετο τοῦ πιθήκου εἰ τὸ γένος ἐστὶν Ἀθηναῖος. Τοῦ δὲ εἰπόντος καὶ λαμπρῶν ἐνταυθα τετυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο εἰ καὶ τὸν Πειραιᾶ ἐπίσταται. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφη καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ συνήθη. Καὶ ὁ δελφίς ἐπὶ τοσοῦτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας, βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν. Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας οἱ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες ἀπατᾶν νομίζουσιν.

Αἰσώπου, *Μύθοι*

Ἡ μαϊμού καὶ τὸ δελφίνι

Κάποιοι ναύτες, που ταξίδευαν συνέχεια, εἶχαν μια μαϊμού που τους ἔκανε να γελάνε και τους διασκέδαζε. Μια μέρα καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ τὸ Σούνιο, φύσηξε ἕνας μεγάλος και δυνατός ἀέρας, τα πανιά κόντευαν να σχιστοῦν και τὸ πλοῖο να βυθιστεῖ. Μετά ἀπὸ πολλή προσπάθεια δεν τα κατάφεραν, τὸ πλοῖο βυθίστηκε και οἱ ναύτες μαζί με τὴ μαϊμού βρέθηκαν να κολυμπᾶνε στη θάλασσα. Εκείνη τὴ στιγμή τὴ στιγμή εμφανίστηκαν κάποια δελφίνια για να τους σώσουν. Ἡ μαϊμού καβάλησε τὴ ράχη ενός δελφινίου και ἐνίωσε ἀνακουφισμένη που δε συνέχισε να κολυμπᾶ. Καθὼς κολυμπούσε τὸ δελφίνι τὴ ρώτησε αν κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Εκείνη ἀπάντησε ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἀθήνα και μάλιστα ἀπὸ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια. Τὸ δελφίνι τὴν

ξαναρώτησε αν γνωρίζει τον Πειραιά. Αυτή δεν είχε ξανακούσει για τον Πειραιά και νόμιζε πως ήταν ο βασιλιάς της Αθήνας. Βιάστηκε λοιπόν να απαντήσει πως τον ξέρει και ότι πηγαίνει κάθε μέρα στο αρχοντικό της και τρώει. Το δελφίνι πέταξε τη μαϊμού στη θάλασσα, γιατί νευρίασε πολύ από τα ψέματα που του είπε με αποτέλεσμα η μαϊμού να πνιγεί.

Ελεάννα Σινάρου, Μύθος του Αισώπου

Επιμύθιο

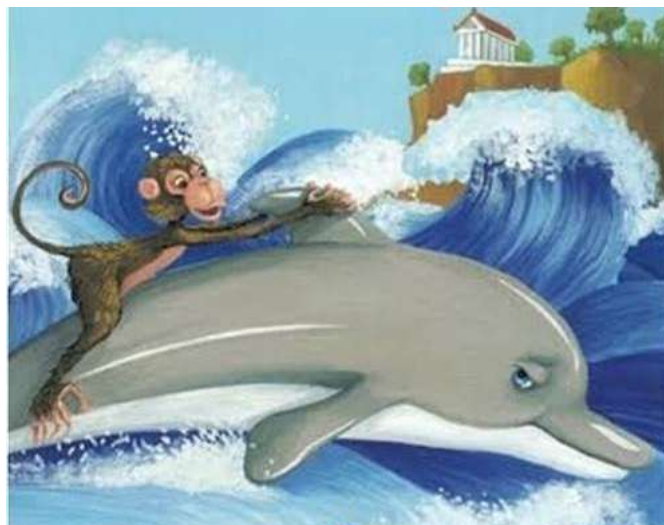
Ποτέ να μην καμώνεσαι
πως όλα εσύ τα ξέρεις.
Ποτέ σου ψέματα μη λες,
γιατί κάθε φορά
θα βλέπεις πως με καυχησιές
τίποτα δεν κερδίζεις
και πως το ψέμα πάντοτε
σου φέρνει συμφορά.

Με το ψέμα δεν κερδίζει κανείς τίποτα, αλλά χάνει τα πάντα. Τη σωτηρία του, τους φίλους του, την εμπιστοσύνη των άλλων. Το ψέμα όσο μπορεί κάποιος δεν πρέπει να το χρησιμοποιεί, γιατί μόνο κακό μπορεί να του δώσει. Η αλήθεια είναι χίλιες φορές καλύτερη όσο και να ποινάει.

Ελεάννα Σινάρου

Μύθοι Αισώπου, [Η μαϊμού και το δελφίνι](#)

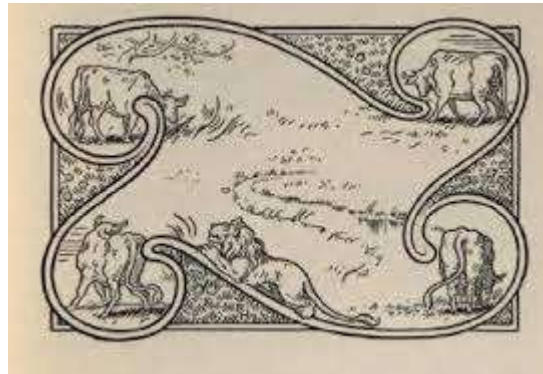
Το λιοντάρι και οι ταύροι

Μια φορά κι έναν καιρό ένα λιοντάρι τριγύριζε αρκετό καιρό σ' ένα λιβάδι όπου έβοσκαν τρεις ταύροι κι άδικα παραμόνευε μήπως και πετύχει κανέναν μόνο του στην άκρη του λιβαδιού. Μια μέρα το λιοντάρι προσπάθησε να τα βάλει μαζί τους. Αμέσως όμως οι ταύροι σχημάτισαν έναν κύκλο, με αποτέλεσμα από όπου κι αν πλησίαζε αντίκριζε τα κέρατα τους.

Τότε το λιοντάρι αποφάσισε να αλλάξει το σχέδιό του. Ξεκίνησε να λέει κρυφά στον κάθε ταύρο, ότι ο άλλος ήθελε το κακό του.

Έτσι οι τρεις ταύροι άρχισαν να μην έχουν εμπιστοσύνη μεταξύ τους. Ο καθένας τους, απέφευγε τον άλλο και πήγαιναν σε διαφορετικά μέρη του λιβαδιού για να βοσκήσουν. Αυτό όμως το εκμεταλλεύτηκε το λιοντάρι καθώς πήγε χωριστά στον κάθε ταύρο κι έτσι εύκολα κατάφερε να τους φάει και τους τρεις.

Κατερίνα Σκίντσα, Μύθος του Αισώπου

Επιμύθιο

Η ένωση φέρνει τη δύναμη. Το δίδαγμα αυτού του μύθου μάς εξηγεί ότι για να είμαστε δυνατοί, σαν μια μπουνιά, πρέπει να είμαστε πολλοί. Όταν είμαστε ενωμένοι, είμαστε πιο δυνατοί και μπορούμε να αντεπεξέλθουμε σε πολλές δυσκολίες που μπορεί να εμφανιστούν και να προκαλέσουν μεγάλο πρόβλημα στη ζωή μας. Για παράδειγμα σ' αυτόν τον μύθο, όταν οι ταύροι ήταν τρεις το λιοντάρι φοβόταν να τους επιτεθεί. Όμως όταν το λιοντάρι τούς διέδωσε ψέματα, χωρίς να το ξέρουν εκείνοι, κατάφερε και τους έφαγε αφού ήταν ο καθένας μόνος του.

Κατερίνα Σκίντσα

Σπύρου
Κωνσταντίνος

Φιλάργγυρος

Φιλάργγυρός τις ούσιαν αὐτοῦ ἄπασαν ἐξαργυρωσάμενος καὶ βῶλον χρυσοῦν ποιήσας καὶ τοῦτον ἔν τι νι τοίχῳ κατορύξας, καθ' ἐκάστην ἐρχόμενος ἑώρα αὐτόν. Καὶ δὴ τῶν ἐργατῶν τις παρατηρήσας, καταλαβὼν τὸν τόπον καὶ τὸ χρυσίον εὐρῶν ἀνείλατο. Μετὰ μικρὸν δὲ ἐλθὼν ὁ ἴδιος δεσπότης καὶ μὴ εὐρῶν αὐτὸ ἤρξατο κλαίειν καὶ τίλλειν τὰς τρίχας αὐτοῦ. Ἴδὼν δὲ τις αὐτόν οὕτως ὀλοφυρόμενον ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν καὶ μαθὼν ἔφη αὐτῷ· ὦ οὔτος, μὴ λυποῦ, ἀλλὰ λαβὼν λίθον, θές ἀντ' αὐτοῦ καὶ νόμιζε τὸ χρυσίον εἶναι· ὡς γὰρ ὁρῶ, οὐδὲ ὄτε ἦν, ἔχρηζες αὐτοῦ. Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι οὐδέν ἐστιν ἢ κτήσις, ἐὰν μὴ ἢ χρήσις παρῆ.

Αισώπου, Μύθοι

Φιλάργγυρος

Ένας τσιγκούνης ἄνθρωπος πουλά το βιος του ὅλο' για να το κρύβει εύκολα, χρυσό αγοράζει βῶλο. Κι αφού τόπο επέλεξε, μεγάλο λάκκο σκάβει – μαζί με την ψυχούλα του, εκεί τον βῶλο θάβει. Για να τον βλέπει συνεχώς κει γύρω βωλοδέρνει, μα κλέφτης που τον πρόσεξε, πάει και του τον παίρνει.

Και όταν ο φιλάργυρος κατάλαβε πως λείπει,
θρηνολογώντας, τα μαλλιά τραβούσε απ' τη λύπη.
Άνθρωπος που τον ρώτησε κι έμαθε τι συνέβη,
αφού λιγάκι σκέφτηκε, σοφά τον συμβουλεύει:
« Φίλε μου, πάψε να θρηνείς, έλεος πια, νισάφι!
Σαν να μην το 'χες ήτανε και που 'χες το χρυσάφι...
Αντί χρυσό τα χέρια σου πέτρα στο χώμα ας χώσουν,
αφού και που 'χες τον χρυσό σαν πέτρα του φερόσουν ».

Ο πλούτος χάνει κάθε αξία του
αν περιπέσει σε αχρηστία.

Ι.Ν.Κυριαζής

Φιλάργυρος

Ένας φιλάργυρος πούλησε όλη την περιουσία του και τη μετέτρεψε σε χρυσάφι. Όλα του τα χρήματα τα έκανε έναν βώλο χρυσού, τον οποίο έκρυψε μέσα σε έναν τοίχο. Και πήγαινε σχεδόν καθημερινά, άνοιγε την κρυψώνα, έβλεπε τον χρυσό ότι είναι εντάξει στη θέση του. Κάποιος όμως που εργαζόταν εκεί κοντά, υποψιάστηκε και κάποια φορά, αφού ο φιλάργυρος και πάλι έλεγξε το χρυσάφι του και έφυγε, ο άλλος πήγε εκεί, έψαξε και βρήκε ότι ήταν ένας μεγάλος βώλος χρυσού και τον έκλεψε.

Μετά από κάνα δυο μέρες, ήρθε πάλι ο φιλάργυρος να ελέγξει το χρυσάφι του, δεν το βρήκε στην κρυψώνα, και φώναζε ο φιλάργυρος ότι του έκλεψαν την περιουσία. Έκλαιγε και οδυ-

ρόταν τραβώντας τα μαλλιά του. Κάποιος γνωστός του τον άκουσε που έκλαιγε και τον ρώτησε τι συμβαίνει. Εκείνος απάντησε ότι κάποιος του έκλεψε την περιουσία του που την είχε κάνει έναν βώλο χρυσού. Τότε ο γνωστός του του είπε εκεί που είχε τον βώλο του χρυσού να βάλει μία πέτρα και να την καμαρώνει. Γιατί και ο βώλος του χρυσού που είχε, δεν του χρησίμευε σε τίποτε άλλο".

Κωνσταντίνος Σπύρου, Μύθος του Αισώπου

Επιμύθιο

Όπως λέει και ο παλιός σχολιαστής, **δεν ωφελεί η κτήση αν δε γίνεται χρήση.** Τα χρήματα δεν είναι σωστό να τα κρατάμε, εάν δε τα χρησιμοποιούμε, γιατί μπορεί εμείς να μην τα χρειαζόμαστε και να τα κρατάμε χωρίς λόγο, ενώ θα μπορούσε να τα έχει κάποιος που τα χρειάζεται πραγματικά, για φαΐ, ρούχα ή για να καλύψει οποιαδήποτε άλλη ανάγκη. Μερικές φορές τα χρήματα κάποιος τα σπαταλούν για πράγματα τα οποία έχουν ήδη ή για πράγματα που δεν έχουν ανάγκη, αλλά τα αγοράζουν. Κι αυτό δε γίνεται μόνο με τα χρήματα, αλλά και με άλλα πράγματα, όπως ρούχα, παπούτσια, βιβλία και άλλα αντικείμενα που τα έχουμε στην κατοχή μας, αλλά δεν τα χρησιμοποιούμε. Γι' αυτό δεν πρέπει να κρατάμε πράγματα που δε χρειαζόμαστε, επειδή κάποιος άλλος τα έχει ανάγκη και του τα στερούμε.

Κωνσταντίνος Σπύρου

Τσάκουλη
Κατερίνα

Η αλεπού και το λελέκι

Μια αλεπού ζήλευε τον γείτονά της που ήταν το λελέκι, επειδή ήταν πολύ κομψό. Λαχταρούσε να βρει κάποιον τρόπο για να το κάνει να φανεί ανόητο. Η αλεπού είπε στο λελέκι κρύβοντας την πονηρία της να πάει στο δείπνο της. Το λελέκι δέχτηκε με ενθουσιασμό την πρότασή της. Όταν όμως το λελέκι έφτασε στο σπίτι της αλεπούς, εκείνη με το πονηρεμένο της μυαλό της σέρβιρε μόνο ζωμό κρέατος σε ρηχό μπολ. Το λελέκι όμως το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να βρέξει την άκρη του μακριού του ράμφος του μέσα στον ζωμό, ενώ η αλεπού το κατάπινε λαίμαργα. Το λελέκι όμως δεν έκανε κανένα παράπονο και κάλεσε την αλεπού σε δείπνο. Την επόμενη ημέρα η αλεπού, όταν πήγε στο σπίτι του ένωσε τη μυρωδιά της ψαρόσουπας. Αλλά μόλις κάθισε στο τραπέζι είδε πως η ψαρόσουπα ήταν σε ψηλό γυάλινο βάζο, που μόνο το λελέκι μπορούσε να τη φάει, αντίθετα η αλεπού μόνο τις σταγόνες μπορούσε να γλύψει. Η αλεπού ρώτησε το λελέκι τι ήταν αυτό που έτρωγε και του είπε πως δεν μπορούσε να το φάει. Το λελέκι της απάντησε να απολαύσει το δείπνο του, όπως απόλαυσε και εκείνο το δικό της την προηγούμενη μέρα.

Κατερίνα Τσάκουλη, *Μύθος του Αισώπου*

Επιμύθιο

Να φέρεσαι στους άλλους όπως θέλεις να σου φέρονται και εσένα. Ο μύθος θέλει να πει πως κάποιος που κοροϊδεύει τους άλλους μπορεί να βρεθεί στην ίδια θέση. Πολλές φορές ο αδύνατος νικάει τον δυνατό πιστεύοντας στις δυνατότητές του. Ενώ ο δυνατός, που υποτιμά τις δυνατότητες των άλλων, κάνει τον έξυπνο, τους κάνει να νιώθουν μειονεκτικά, πολλές φορές χάνει από κάποιον πιο αδύνατο. Οι άνθρωποι λοιπόν που κοροϊδεύουν, εξαπατούν και γελούν με τον πόνο του άλλου συχνά ρεζιλεύονται, πέφτουν στην ίδια τους την παγίδα, παθαίνουν το ίδιο και τελικά χάνουν τους φίλους τους και μένουν μόνοι τους.

Κατερίνα Τσάκουλη

Τσίλη
Ελευθερία

Ο Ανδροκλής και το λιοντάρι

Ο Ανδροκλής κλεισμένος στο κελί του, που είχαν φυλακισμένος, ψάχνει τρόπο για να το σκάσει. Μια μέρα τον βγάζουν έξω και τον έβαλαν να κουβαλήσει ένα βαρύ φορτίο. Ο φρουρός, που ήταν εκεί, τον παρακολουθούσε, όμως ο Ανδροκλής κατάφερε να το σκάσει. Καθώς προχωρούσε και έψαχνε να βρει κάπου να κρυφτεί, είδε ένα λιοντάρι. Το λιοντάρι είχε ένα αγκάθι στο πόδι του και ο Ανδροκλής βλέποντάς το έκατσε να το βοηθήσει για να του το βγάλει. Οι φρουροί τους βρήκαν και έπιασαν τον Ανδροκλή και το λιοντάρι. Ο Ανδροκλής όμως έπρεπε να βγει στην αρένα και να πολεμήσει με το λιοντάρι, που είχε βρει. Καθώς μπήκαν στην αρένα αγκαλιάστηκαν χαρούμενοι και αγαπημένοι. Ο βασιλιάς ενθουσιάστηκε μαζί τους με τη φιλία που είχαν και άφησε τον Ανδροκλή ελεύθερο!

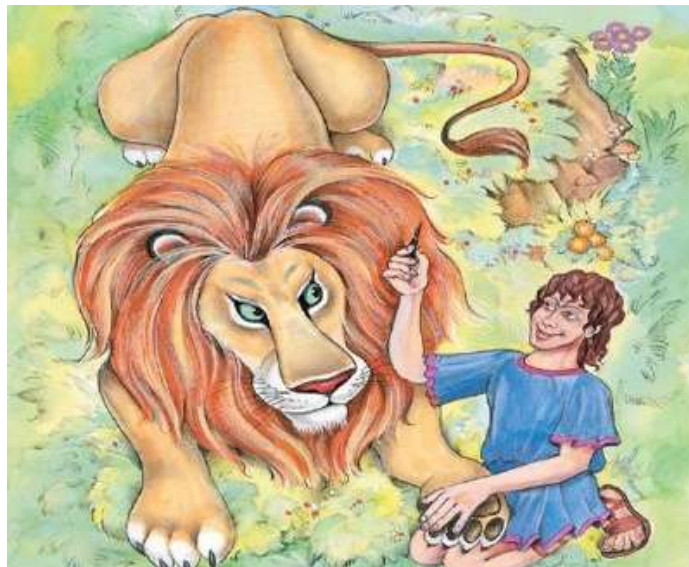
Ελευθερία Τσίλη, *Μύθος του Αισώπου*

Επιμύθιο

Να βοηθάς τους γύρω σου, να κάνεις πάντα το σωστό και κάποια στιγμή στη ζωή σου αυτό θα σου ανταποδοθεί. Από την ιστορία του Ανδροκλή με το λιοντάρι αντιλαμβανόμαστε πως η γνώμη των άλλων δε μετράει πάντα, όταν θέλουμε να κάνουμε το σωστό και το καλό. Όποιος βοηθάει και νοιάζεται τους συνανθρώπους του δε χρειάζεται να περιμένει ανταπόδοση, γιατί όσο καλό κάνει τόση αγάπη και καλοσύνη θα του προσφέρουν οι γύρω του. Οι φιλίες, οι σχέσεις, η χαρά, η ευτυχία δημιουργούνται βοηθώντας τους υπόλοιπους. Γι' αυτό να ρισκάρετε για να βοηθήσετε, όπως ρίσκαρε ο Ανδροκλής την ελευθερία του και τη ζωή του, για να βγάλει το αγκάθι από το πόδι του λιονταριού.

Ελευθερία Τσίλη

Φίλιππα
Μαρία

Άλώπηξ και τράγος

Άλώπηξ πεσοῦσα εἰς φρέαρ ὑπ' ἀνάγκης ἔμεινε. Τράγος δὲ δίψει συνεχόμενος ἐγένετο κατὰ τὸ αὐτὸ φρέαρ· θεασάμενος δὲ αὐτὴν ἐπυνθάνετο εἰ καλὸν ἐστὶ τὸ ὕδωρ· ἢ δὲ τὴν συντυχίαν ἀσμενισαμένη εἰς ἔπαινον τοῦ ὕδατος κατέτεινε, λέγουσα ὡς χρηστὸν εἶη τὸ ὕδωρ, καὶ καταβαίνειν αὐτὸν παρήνει. Ἐπεὶ δὲ ἀμελετήτως κατῆλθε διὰ τὴν ἐπιθυμίαν, ἅμα τῷ τὴν δίψαν σβέσαι μετὰ τῆς ἀλώπεκος ἐσκόπει τὴν ἄνοδον. Καὶ ἡ ἀλώπηξ ὑποτυχοῦσα εἶπε· Χρήσιμον οἶδα, ἐὰν μόνον θελήσης τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν. Θέλησον οὖν τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἐρεῖσαι τῷ τοίχῳ, ὀρθῶσαι δὲ τὰ κέρατα, ἀναδραμοῦσα δὲ ἐγὼ καὶ σὲ ἀνασπάσω. Τοῦ δὲ πρὸς τὴν παραίνεσιν αὐτῆς ἐτοίμως ἐπακούσαντος, ἡ ἀλώπηξ ἀναλομένη διὰ τῶν σκελῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ὠμων καὶ τῶν κεράτων ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ φρέατος εὐρέθη καὶ ἀνελθοῦσα ἀπηλλάττετο. Τοῦ δὲ τράγου μεμφομένου αὐτὴν ὡς τὰς ὁμολογίας ἀθετήσασαν, ἐπιστραφεῖσα εἶπε τῷ τράγῳ· "ᾧ οὗτος, εἰ τοσαύτας φρένας εἶχες ὅσας ἐν τῷ πώγωνί σου τρίχας, οὐ πρότερον ἂν κατεβηβήκεις πρὶν τὴν ἄνοδον ἐσκέψω."

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς φρονίμους δεῖ πρότερον τὰ τέλη τῶν πραγμάτων σκοπεῖν, εἴθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

Αἰσώπου, Μύθοι

Ἡ αλεπού και η κατσίκα

Μια αλεπού εκεί που περπατούσε απρόσεκτα δεν είδε ένα πηγάδι, που ήταν μπροστά της και έπεσε μέσα. Για ώρα προσπαθούσε να βρει τρόπο να βγει από το πηγάδι, αλλά δεν τα κατάφερνε. Μετά από πολλές ώρες μια διψασμένη κατσίκα πλησίασε στο πηγάδι για να πιεί νερό. Μόλις την είδε η αλεπού τη ρώτησε αν το νερό είναι δροσερό και αρκετό για να χορτάσει τη

δίψα της. Τότε η πονηρή αλεπού παριστάνοντας πως δε βρισκόταν σε δύσκολη κατάσταση την κάλεσε κάτω λέγοντάς της πως το νερό είναι τόσο καλό που δεν μπορεί να το χορτάσει. Άλλωστε είναι τόσο πολύ που αποκλείεται να τελειώσει.

Όταν το άκουσε αυτό η κασίκα δεν έχασε καιρό και πήδηξε μέσα στο πηγάδι, γιατί ήταν αρκετά βαθύ. Η αλεπού τότε της πρότεινε ένα σχέδιο για να βγουν από το πηγάδι. Πως εάν σηκωθεί στα δυο της πόδια η κασίκα και σκύψει η αλεπού το κεφάλι της, θα πηδήξει η αλεπού από πάνω της και θα τραβήξει και αυτή μετά. Η κασίκα συμφώνησε αμέσως και έκανε αυτό που της πρότεινε η αλεπού. Η αλεπού πήδηξε και βγήκε έξω από το πηγάδι. Βγαίνοντας έξω ξεκίνησε να φεύγει τρέχοντας μακριά από το πηγάδι, ξεχνώντας την υπόσχεση που έδωσε στην κασίκα πως θα τη βοηθήσει.

Πριν απομακρυνθεί, γύρισε και είπε στην κασίκα πως, αν είχε το μισό μυαλό από εκείνη, θα σκεφτόταν τρόπο να βγει, πριν αποφασίσει να μπει μέσα στο πηγάδι. Τότε έπρεπε να φύγει, της ζήτησε συγγνώμη, γιατί είχε δουλειές και δεν μπορούσε να καθυστερήσει εξαιτίας της.

Μαρία Φίλιπα, Μύθος του Αισώπου

Επιμύθιο

Το δίδαγμα αυτού του μύθου είναι πως **δεν πρέπει να πιστεύουμε ό,τι μας λένε πριν πρώτα το σκεφτούμε**. Γιατί μπορεί να μας πουν κάτι και να το πιστέψουμε, αλλά στο τέλος να μας ξεγελάσουν και να κάνουμε πράγματα που μας λένε, τα οποία μετά θα είναι σε βάρος μας. Δεν πρέπει να είμαστε ευκολόπιστοι διότι κάποιος μπορεί κάποιος να μας εξαπατήσει και να μας βλάψουν για να εξυπηρετήσουν το δικό τους συμφέρον.

Μαρία Φίλιπα

Χότζα
Γκέστι

Γεωργός και παῖδες αὐτοῦ

Γεωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας πείραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς ἔφη· "Παῖδες ἔμοι, ἐγὼ μὲν ἤδη τοῦ βίου ὑπέξειμι, ὑμεῖς δ' ἄπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται ζητήσαντες, εὐρήσετε πάντα." Οἱ μὲν οὖν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ που κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς κατέσκαψαν. Καὶ θησαυρῷ μὲν οὐ περιέτυχον, ἡ δὲ ἄμπελος καλῶς σκαφεῖσα πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι ὁ κάματος θησαυρὸς ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις.

Αἰσώπου, Μῦθοι

Ὁ γεωργός και τα παιδιά του

Ένας γεωργός πεθαίνοντας καλεῖ τους γιους κοντά του, να μεταδώσει θέλοντας την πείρα απ' τη δουλειά του.

« Παιδιά μου, φεύγω απ' τη ζωή, ὅμως εσεῖς μπορείτε ὅσα κρυμμένα ἔχω ἐγώ, στο ἀμπέλι να τα βρεῖτε ».

Κι ἐκεῖνοι θεωρήσανε πως θησαυρό εἶχε θάψει και πριν θαφτεῖ ο πατέρας τους, εἶχαν το ἀμπέλι σκάψει.

Τι κι αν κανένα θησαυρό δε βρήκανε θαμμένο;...
Το αμπέλι έδωσε καρπό, έτσι καλά σκαμμένο.

Μην περιμένεις εύκολα τίποτε ν' αποκτήσεις '
δικό σου κάνεις ό,τι θες, μονάχα άμα μοχθήσεις.

Ι.Ν.Κυριαζής

Ο γεωργός και τα παιδιά του

Ένας γεωργός είχε τέσσερεις γιους. Αυτός ήταν δουλευταράς και δούλευε πάρα πολύ στο κτήμα, οι γιοι του όμως βαριόντουσαν να δουλέψουν και όταν αναλάμβαναν κάτι το άφηναν στη μέση. Ο γεωργός στενοχωριόταν με αυτή την κατάσταση και τους έλεγε να δουλέψουν στο κτήμα, γιατί αλλιώς θα καταντούσαν ζητιάνοι. Τα λόγια του όμως πήγαιναν χαμένα. Μια μέρα ο γεωργός αρρώστησε βαριά και κάλεσε τα τέσσερα παιδιά του και τους μίλησε για τον θησαυρό, που είχε θάψει στο κτήμα, αφού πρώτα τον έβαλε σε ένα λαγήνι. Επειδή δε θυμόταν πού τον είχε κρύψει, συμβούλεψε τα παιδιά του να σκάψουν γύρω από όλες τις ρίζες. Μόλις πέθανε ο πατέρας τους οι γιοι πήγαν στο μεγάλο κτήμα και άρχισαν να σκάβουν γύρω από τις ρίζες των κλημάτων. Δε βρήκαν πουθενά κανένα λαγήνι με θησαυρό. Αλλά με το σκάψιμο αυτό τα κλήματα φούντωσαν και τα σταφύλια ήταν τόσο άφθονα εκείνο τον χρόνο, ώστε τα παιδιά του γεωργού έγιναν πλούσια. Τότε κατάλαβαν για ποιο θησαυρό μιλούσε ο πατέρας τους. Έτσι ρίχτηκαν στη δουλειά, γιατί ήξεραν ότι είναι ο πιο σίγουρος θησαυρός.

Γκέστι Χότζα, Μύθος του Αισώπου

Επιμύθιο

Αυτός ο μύθος θέλει να πει ότι πραγματικός πλούτος δεν είναι τα χρυσά νομίσματα ή άλλα πολύτιμα αντικείμενα. **Ο πραγματικός πλούτος είναι η εργασία.** Γι' αυτό μια παροιμία γνωστή στη Μικρά Ασία και στα Βαλκάνια λέει: "καλύτερα απλήρωτος να δουλεύεις, παρά απλήρωτος να κάθεσαι".

Η δουλειά σε κάνει να έχεις λεφτά, μπορείς να γίνεις πλούσιος και να αποκτήσεις θησαυρό. Έτσι, όταν ο γεωργός πέθανε, οι τέσσερις γιοι έβαλαν μυαλό, άρχισαν να δουλεύουν, ενώ πριν βαριόντουσαν και τεμπέλιαζαν και το αποτέλεσμα ήταν το κτήμα τους να βγάλει θησαυρό.

Γκέτσι Χότζα

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ Α΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

Μύθοι του Αισώπου

Επιμύθια

ΕΝΟΤΗΤΑ 6

Το ελάφι στο ποτάμι και οι κυνηγοί

Η ομορφιά δεν είναι το παν

ΕΝΟΤΗΤΑ 14

Λιοντάρι και Προμηθέας και ελέφαντας

Κανείς δεν είναι τέλειος όσο δυνατός κι αν είναι

Δεν πρέπει να παραπονιόμαστε για ασήμαντα πράγματα

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Λαγοί και βάτραχοι

Τοῖς ἀνθρώποις αἱ τῶν ἄλλων συμφοραὶ τῶν ἰδίων δυστυχημάτων παραμυθίαί γίνονται.

Για τους ανθρώπους οι συμφορές των άλλων γίνονται παρηγοριά για τις δικές τους.

ΕΝΟΤΗΤΑ 18

Ο ξυλοκόπος και ο Ερμής

Η ειλικρίνεια ανταμείβεται

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Ο απατεώνας

Πίθηκος και δελφίνι

Η απάτη και το ψέμα τιμωρούνται

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Μύθοι του Αισώπου

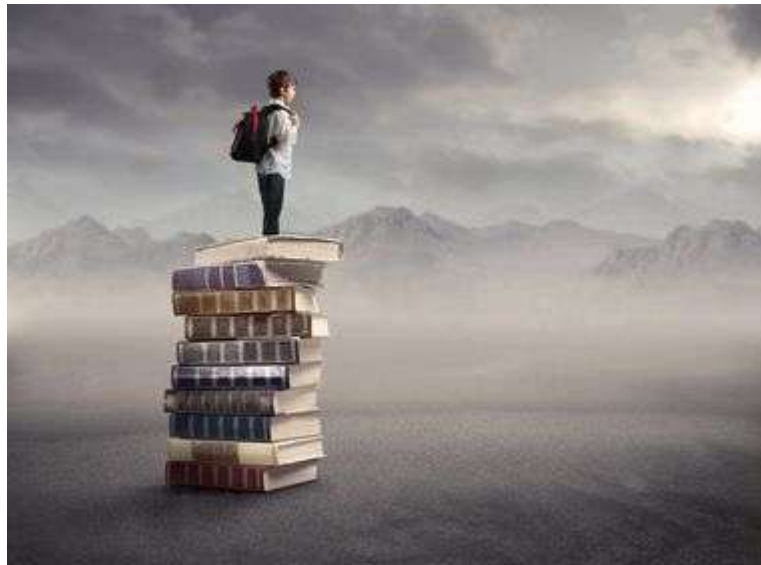
100 ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ, Ι.Ν. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Μηχανή αναζήτησης Google

Βικιθήκη

Στους Μύθους του Αισώπου κρύβονται μεγάλες αλήθειες.

Αναζητήστε τις!